

๑

ประตูที่รอให้เปิด

ประตูรั้วไม้ซี่ที่ปิดลงทำให้หญิงสาวซึ่งเพิ่งเดินออกมาอดหันหลังกลับไปมองไม่ได้ ความทรงจำกว่าก่อนชีวิตของเธออยู่หลังประตูบานนั้น

ในอดีต เรือนไม้แบบล้านนาอันเก่าแก่แห่งนี้เป็นโรงเรียนเอกชนก่อตั้งโดยทายาทของเจ้าทางเหนือที่หลบมาใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างเงียบสงบในตำบลเล็กๆ โรงเรียนเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งถึงหก ภายหลังปิดตัวไปเนื่องจากทายาทรุ่นต่อมาไม่สนใจดำเนินกิจการ มันจึงถูกทิ้งร้างให้เป็นซากผุพังท่ามกลางพงไพรรกเรือ

หกปีที่แล้ว อาคารโรงเรียนได้รับการบูรณะใหม่ กลายเป็นพิพิธภัณฑ์ชุมชนประจำตำบล มีการปรับปรุงทัศนียภาพท่ามกลางต้นไม้ที่ได้รับการตัดแต่งอย่างสะอาดตา เสาธงของโรงเรียนอยู่ที่เดิม ธงไตรรงค์ผืนใหม่โบกพลิ้วไปตามสายลมอ่อนยามบ่ายแก่ๆ

มนตร์ขลังของสถาปัตยกรรมแห่งวันวานผสานไปกับเสียงเพลงจากเครื่องดนตรีล้านนาที่เปิดคลอไปทั่ว ชวนให้พราวจันทร์รู้สึกประหนึ่งได้ย้อนเวลากลับไปในวันที่เคยเป็นนักเรียนในสถาบันแห่งนี้ ต่อมาเธอก็รับหน้าที่

ชุบชีวิตให้แก่มันจนกลายเป็นพิพิธภัณฑสถานซึ่งรวบรวมประวัติ เรื่องราวของผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ความงดงามแห่งอดีตกาลรายมนตร์ขลังให้คนที่รู้คุณค่า แต่สำหรับบางคน ซากอดีตเป็นเพียงบันไดให้เขาเหยียบย่ำและไต่ไปสู่อนาคต

พรารจันทรเลื่อนสายตาไปยังตึกสี่เหลี่ยมขนาดสามชั้น กรูกระจกรอบด้าน มีความทันสมัย ใหม่เอี่ยม แต่ไม่เข้ากับอะไรสักอย่าง โดยเฉพาะเมื่อมีป้ายภาพขนาดใหญ่ของนายกเทศมนตรีคนปัจจุบันแขวนอยู่เหนือทางเข้าอาคาร ประกาศว่าเขาเป็นผู้สร้างและริเริ่มก่อตั้งพิพิธภัณฑสถาน

ตรงบันไดชั้นบนสุดของทางเข้าอาคาร ชายหญิงคู่หนึ่งยืนเด่น พวกเขามองพรารจันทรอยู่ก่อนแล้ว

ภาพเหตุการณ์เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ผุดขึ้นอีกครั้ง...

‘อย่าคะ เดี่ยวใครมาเห็น’

น้ำเสียงสะเทือนอายของผู้หญิงดังขึ้นตอนที่พรารจันทรก้าวเข้าไปในอาคารหลังใหม่ เธอชะงักมีเท้า นิ้วหน้า สงสัยว่าใครอุตริเข้ามาในตึกที่ยังไม่เปิดใช้งาน

‘เอ๊ะ อย่าชี้โก่งสิคะ’ ผู้หญิงคนเดิมร้องห้ามอย่างไม่จริงจังนัก ตามด้วยเสียงหัวเราะแผ่วเบาของผู้ชาย

พรารจันทรขมวดคิ้ว ขยับขาแวนตาหนาตะอะพร้อมกับเม้มปากแน่น ...ใครก็ตามที่บังอาจเข้ามาทำเรื่องบัดสีในพิพิธภัณฑสถานของเธอ มันต้องได้เห็นดิกันแน่!

เธอรวบชายผ้าขึ้นพื้นเมืองเพื่อให้ก้าวขาได้ยาวๆ และว่องไวขึ้น เสียงหัวร่อต่อกระซิกของคนทั้งสองดังชัดขึ้นเรื่อยๆ หัวคิ้วภายใต้กรอบหนาของแว่นตาระตุกเข้าหากัน เรียวปากปราศจากเครื่องสำอางเบะออกด้วยความขยะเขยง

แต่ก่อนที่พรารจันทรจะเผยตัวให้ใครเห็น เสียงของผู้ชายก็ดังขึ้น ‘ชื่นใจจัง ไอ่ตมรสอะไรรับเนี่ยฮ่อมหอม’

‘บ้า! บรมอะ’

น้ำเสียงและชื่อที่ได้ยินส่งผลให้พรารัจนทร์ชะงักกึก

ไม่มีวันที่เธอจะลืมเสียงนี้ บรม คือบุคคลที่อยู่ในห้วงคำนึงของพรารัจนทร์มากกว่าใครในโลก

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัว เธอเสยผมด้วยมือสั้นเทา สวมไปวาร์บมวยตึงเปรี้ยะจนไม่น่ามีผมเส้นใดหลุดรอด หญิงสาวกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ เธอขยับขาแว่น แบนตัวเข้ากับกำแพง แล้วเยยมหน้าออกไปเพื่อดูให้ชัดๆ เพราะว่าตนจะจำผิด

‘ผมคิดถึงคุณจะตายอยู่แล้ว นี่ก็รีบวิ่งมาทำงานเลี้ยงที่จวนผู้ว่าฯ เลยนะ’

ไม่ผิดแน่แล้ว บรมจริงๆ นั่นแหละ สีหน้าของเขารู้สึกกริ่มอย่างที่ไม่เคยเป็นกับเธอ พรารัจนทร์ยกมือขึ้นปิดปาก สกิดกั้นเสียงอุทานอันแผ่วเบาทั้งที่มันดังมากในความรู้สึก

‘ไม่เชื่อ คุณกลับมาหาแฟนมากกว่า’

‘แฟนไหน ผมมีแต่คุณคนเดียวเท่านั้นแหละ’

‘แล้วยายจันทรล่ะคะ คุณเอาไปไว้ไหน’

‘ยายจันทร...’

‘พรารัจนทร์ ภักธารักษ์ของที่นี่ไง’

‘อ้อ จันทรเองเหรอ คุณก็เรียกซะอย่างกับเป็นญาติผู้ใหญ่’

‘ยายนั่นดูเหมือนญาติผู้ใหญ่จริงๆ นี่นา’

‘แปลว่าแก่เหรอ’

‘หรือคุณไม่เห็นด้วยละ ตอนที่ไอติมเจอยายจันทรครั้งแรก ยังเข้าใจผิดเลยว่าเขาเป็นพวกเดียวกับแม่อยู่พ่ออยู่ข้างนอกนั่น ก็เลยยกมือไหว้ที่ไหนได้เขาอายุน้อยกว่าไอติมตั้งเยอะ’

‘จันทรอายุแค่สี่สิบเก้าเอง เด็กกว่าผมปีหนึ่ง แล้วก็เด็กกว่าคุณตั้งสี่ปี แต่หน้าปาเข้าไปสี่สิบเก้าห้าสิบโน่นแล้ว’

‘ว้าย! ปากคอเราะราย’

‘ผมพูดจริงนะ เวลาผมไปไหนกับจันทร์ ใครๆ ก็คิดว่าพายายที่บ้าน มาจ่ายตลาดทุกที’

‘ยาย...เพราะตะกร้าสานที่เขาชอบถือน่ะหรอคะ’

‘คุณว่ามันไม่เหมือนหรอ ไฉ่เสื้อผ้าฝ้ายกับชิ้นเก่าๆ นั้นด้วย น้าอวย ชะมัด เวลาผมพาเขาไปติดต่องานด้วย แทบอยากเอาป๊อบคลุ่มหัว’

‘โถ น้าสงสาร’

เสียงหัวเราะของคนทั้งคู่บาดลึกเข้าสู่กลางหัวใจของพราวจันทร์ ประหนึ่งถูกมีดกรีดแทง เธอกำมือแน่น กระบอกตาร้อนระอุจนปวดร้าว แต่ไม่มีน้ำตา

บริเวณที่พราวจันทร์ยืนอยู่มีหน้าต่างกระจกซึ่งส่องสะท้อนภาพของ ตนเองรางๆ เธออาจแต่งกายแตกต่างจากคนทั่วไป แต่เป็นเพราะต้องการ อนุรักษ์ผ้าทอพื้นบ้าน ทั้งยังมีเหตุผลส่วนตัวอีกด้วย

ยกตัวอย่างเช่นเสื้อกับผ้าชิ้นผืนที่ใส่อยู่เป็นฝีมือของบรรดาแม่อุ้ย ที่มาเป็นอาสาสมัครให้พิพิภรณ์ ส่วนตะกร้าใบที่ว่านั้น พ่ออุ้ยคนหนึ่งก็ อุทิศให้สานให้กับมือทั้งที่สายตาไม่ค่อยดี ทุกสิ่งล้วนเกิดจากน้ำใจและความ รักซึ่งผู้อาวุโสมีต่อตน พราวจันทร์จะละลายพวกเขาได้อย่างไร

หญิงสาวไล่สายตาขึ้นมายังใบหน้ารูปไข่อันปราศจากเครื่องสำอาง อาจดูจืดชืดในสายตาคนทั่วไป ทว่ามารดาเคยบอกเสมอว่าผิวของชาวเหนือ มีความละเอียดเนียน ไม่จำเป็นต้องพึ่งเครื่องสำอาง ผมที่รวบตึงแล้วเกล้า เป็นมวนนั้นก็เนื่องจากเธอมีเจตนาจะประดับปิ่นซึ่งผู้เฒ่าผู้แก่ทำมาให้อีก เช่นกัน และหากเธอดูสูงวัยเพราะแว่นตาที่สวมอยู่ ก็ช่วยไม่ได้ สายตาของเธอสั้นมาก และเธอไม่ชอบใส่คอนแทกต์เลนส์

พราวจันทร์รู้ว่าตนเองอยู่ห่างไกลจากคำว่า ‘สวย’ ไปมาก แต่ไม่เคยคิดว่าจะถูกผู้ชายซึ่งตนไว้วางใจและมอบความรักให้ดูแคลนถึงเพียงนี้ เธอเพิ่งรู้ว่าทำให้เขาอับอาย

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอคงเข้าใจผิดไปเอง
 ‘ถ้าไม่มีจันทร์ พี่ตายแน่ จันทรารู้ซึ้งมัยว่าตัวเองเป็นคนสำคัญในชีวิต
 พี่’

บรมเคยบอกเมื่อนานมาแล้ว หลังจากที่พราวจันทร์ทำหน้าที่เดิมๆ
 ตลอดหลายปี คือนั่งฟังเขาคร่ำครวญถึงผู้หญิงคนแล้วคนเล่าที่หักอกชาย
 หนุ่ม

‘รอพี่หน่อยนะครับ ขอให้พี่ลืมนะให้ได้ก่อน พี่จะเคลียร์หัวใจให้
 จันทรคนเดียว จันทรอย่าทิ้งพี่ไปเหมือนคนอื่นๆ จะได้มัย’

แหละที่เธอพยักหน้าอย่างขวยเขิน ความหวังสว่างเรืองอยู่ในหัวใจ
 ดวงน้อย

‘ดีแล้ว อย่าไป อยู่กับพี่ตรงนี้ด้วยกันไปจนสุดทางเลยนะ’

อีกครั้งที่พราวจันทร์ผงกศีรษะด้วยความเขินอาย ไม่กล้าแม้แต่จะ
 สบตาเขา เธอทำได้เพียงมองมือของบรมที่กุมมือของเธอไว้ หัวใจเรงระบำ
 ด้วยความสุขล้นปรี่

พราวจันทร์ทำตามสัญญาด้วยการอยู่เคียงข้างบรม เธอไม่ลังเลแม้แต่
 นิดเดียวเมื่อเขาชวนมาร่วมบุกเบิกพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ตามที่นายกเทศมนตรี
 ผู้เป็นบิดาของชายหนุ่มต้องการ

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีจนกระทั่งปีกว่าๆ ที่ผ่านมา หญิงสาวเริ่มมี
 ความคิดเห็นขัดแย้งกับสองพ่อลูก หนึ่งในนั้นก็คือการสร้างตึกสามชั้นหลัง
 ใหม่โดยไม่ดูสภาพความจำเป็นและลักษณะการใช้งานในพิพิธภัณฑสถาน ตาม
 ด้วยการจ้างบริษัทออร์แกนซ์ของอารติมาบริหารจัดการพิพิธภัณฑสถาน

‘รู้มัยว่าวันนี้ยายจันทรก็อมือบคนหัวหงอกมาหาเรื่องไอติมอีกแล้วละ’

ดูเหมือนว่าอารติจะใจตรงกับเธอเป็นครั้งแรก จึงพูดเรื่องเดียวกับที่
 พราวจันทร์คิด

‘อ้าว เรื่องอะไรอีกล่ะ’

‘ก็เรื่องที่ไอติมจะหักหัวคิวค่าของที่พวกพ่ออยู่แม่อยู่เอามาขายไงคะ’

ยายจันทร์ไม่เห็นด้วย บอกว่าพวกนั้นมาเป็นวิทยากร ก็น่าจะให้พวกเขาได้ขายของแลกกับค่าแรงที่เราไม่มีจ่าย แต่ไอดิมเห็นว่าไม่ได้มีใครมาเรียนกับเขาทุกวันสักหน่อย พวกนั้นมาใช้สถานที่ของเราทำไมหากิน แล้วอีกหน่อยเราก็จะเปิดตลาดนัดให้คนมาเช่าแผงขายของในวันหยุด ถ้าเราจะเก็บเงินคนอื่น ก็ควรเก็บให้หมดทุกคนไม่ใช่เหวออะ จะได้เป็นมาตรฐานเดียวกัน แถมยังได้เงินเข้าพิพิธภัณฑสถานอีก'

'เรื่องนี้พ่อผมให้สิทธิ์ขาดไอดิมแล้วนี่ คุณจะทำอะไรก็ได้'

ความอดทนของพราวจันทร์สิ้นสุดลง

'ไม่ได้หรอกค่ะพี่บรม トラบได้ที่จันทร์ยังอยู่ที่นี้!'

การปรากฏตัวของพราวจันทร์ทำให้คนที่ตระกองกอดกันอยู่อ้าปากค้าง ผละออกจากกันอย่างรวดเร็ว

'จันทร์ มาตั้งแต่เมื่อไหร่!' บรมถามเร็วปรือ

'ตั้งแต่อีก่อนทุกคนจะนิทานจันทร์นั่นแหละค่ะ' พราวจันทร์แค้นยิ้มจ้องมองสีหน้าแตกตื่นของทั้งสอง

'ทีหลังเธอเข้ามาก็บอกสิ แอบฟังคนอื่นอย่างนี้ไม่ดีเลยนะจ๊ะ' อารตีปรับสีหน้าเป็นปกติได้ก่อน

'จันทร์ก็ว่าจะบอกเหมือนกัน แต่เห็นทุกคนกำลังสนุก เลยไม่อยากขัดจังหวะ'

'จันทร์เข้ามาในนี้ทำไม' บรมถามเสียงเครียด โหนกแก้มแดงก่ำ

'ประตูมันเปิดอยู่ จันทร์เลยเข้ามาเช็กดู'

'อ้อ งั้นมันก็ไม่มีอะไรหรอก จันทร์จะไปทำอะไรก็ไปเถอะ'

'ค่ะ แต่ก่อนที่จะไป จันทร์อยากพูดอะไรสักหน่อย'

บรมขมวดคิ้ว ขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย ผิดกับอารตีที่กอดอกกางขาออกเล็กน้อยราวกับนักเลงที่พร้อมจะต่อยตี

พราวจันทร์เข็ดค้างขึ้นอย่างไม่ยี่หระ

'เรื่องพ่ออู๋แม่อู๋ จันทร์ไม่เห็นด้วยที่เราจะไปหักค่าหัวคิว พวกเขา

มาช่วยเราตั้งแต่ตอนบุกเบิกก่อตั้งพิพิธภัณฑ์ ข้าวของเครื่องใช้เก่าๆ หลายอย่างก็ได้มาจากการบริจาคของพวกเขา และตลอดเวลาที่ผ่านมาพวกเขา นี่แหละที่ช่วยมาเฝ้า มาดูแล มาถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เด็กรุ่นใหม่ พี่บรมจ่าไม่ได้เหวว่าเดือนแรกๆ พิพิธภัณฑ์เราเงียบอย่างกับป่าช้า จนเรา จัดนิทรรศการตามรอยภูมิปัญญาแล้วไปขอให้พวกเขามาช่วยนั่นแหละ ที่นี้ถึงได้มีชีวิตจริงๆ เสียที'

‘อะไรๆ มันก็เปลี่ยนไปได้ทั้งนั้นแหละค่ะ เธอจะมาฉวนฉีกถึงบุญคุณ โดยไม่พัฒนาไม่ได้หรอกนะ’

‘เราจะพัฒนาอะไรได้ละคะในเมื่อคุณไม่ยอมให้ฉันทำอะไรเลยสักอย่าง นิทรรศการศิลปะเรื่องตำบลของเรา ฝีมือศิลปินร่วมสมัยที่ฉันเสนอไป คุณก็ไม่เอา ทั้งที่งานนั้นน่าจะดึงดูดคนรุ่นใหม่ให้เข้ามาในพิพิธภัณฑ์ และเกิดนวัตกรรมทางความคิด ชุมชนก็มีส่วนร่วมด้วย...’

‘เลิกพูดซะทีเถอะ ฉันมีหัวข้อที่จะทำอยู่แล้ว’

‘เรื่องเก่าเหมือนที่ฉันทำไปเมื่อสามปีที่แล้วนะเธอ ทำไมเราต้องทำอะไรซ้ำๆ กับที่เคยทำด้วยละ’

‘ซ้ำเธอ’ นัยน์ตาของอารติกลอกไปมาอย่างหลุกหลิก ก่อนเจ้าหล่อนจะเซิดหน้า ‘ซ้ำแล้วจะทำไม่ ฉันจะทำให้ดีกว่าที่เธอเคยทำ ส่วนเธอไปดูทะเบียนข้าวของในห้องเก็บของดีกว่า’

‘จันท์ พี่ว่าเราปล่อยให้คุณไอติมทำไปเถอะ คุณไอติมมีประสบการณ์การทำงานในบริษัทออร์แกนิกส์ที่รับจ้างบริหารจัดการพิพิธภัณฑ์ทั่วประเทศเลยนะ ตอนนี้เธอออกมาเปิดบริษัทของตัวเอง งานกาชาดครั้งที่ผ่านมาก็คนชมกันเยอะๆ ก็ได้คุณไอติมเป็นคนจัด นับประสาอะไรกับพิพิธภัณฑ์เล็กๆ ของเราละ อีกอย่าง...ตอนนี้พี่ยังไม่อยากให้เราทำนิทรรศการใหญ่ๆ เพื่อยกรอติดตามให้ครบทุกห้อง แล้วก็เอาพวกมัลติมีเดียมาเล่นในพิพิธภัณฑ์ให้มากขึ้นด้วย ระหว่างนี้ก็จะจัดบริเวณสนามให้เป็นตลาดนัดไปก่อน’

‘จันท์เห็นด้วยกับการเอาเทคโนโลยีเข้ามาใช้ แต่พี่ برمวางแผนไว้แล้วเธอคะว่าจะเอาเทคโนโลยีแบบไหน มาเล่าเรื่องอะไร เล่ายังไง และมันจะให้ประโยชน์อะไรแก่ผู้มาชมหรือสังคมบ้าง’

‘เรื่องนี้คุณไอติมจะจัดการเอง ทีมงานที่เธอจ้างมาก็มีตั้งหลายคน แถมไฟแรงกันทั้งทีมเสียด้วย ไม่มีอะไรให้จันท์ต้องเป็นห่วงในพิพิธภัณฑน์อีกแล้ว’

ถ้อยคำและร่องรอยที่ผู้ตอบในดวงตาของชายหนุ่มสะกิดใจภัณฑารักษ์สาว เธอหรีตามองเขา หัวใจเต้นแรง

‘พี่ برمต้องการจะบอกอะไรคะ’

‘จันท์ยังเดาใจพี่เก่งเหมือนเดิม’

อาร์ตกระแอมดังๆ เมื่อได้ยินคำชมของชายหนุ่ม บรมจึงรีบกุมมือออร์แกนเซอร์สาว

‘จันท์เป็นรุ่นน้องของผม ไม่มีอะไรมากกว่านั้นหรอกครับ คุณอย่าหึงสิ’

อาร์ตตัวดกค่อน ประกายตาเจิดจ้า สองหนุ่มสาวประสานสายตากัน และกันรากับไม่มีพรารวจันท์อยู่ในห้องนั้น

‘พี่ برمจะบอกอะไรจันท์’ ภัณฑารักษ์สาวกำมือแน่น สะกดกลืนน้ำตาไม่ให้ไหล

‘ตอนแรกพ่อจะเป็นคนบอกเอง แต่เรื่องมันมาถึงขนาดนี้แล้ว พี่พูดเสียเลยจะดีกว่า เราได้จ้างบริษัทของคุณไอติมมารักษาพิพิธภัณฑน์นี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องจ้างจันท์อีก’

แม้จะจุกใจมาตั้งแต่ตอนที่บรมกล่าวประโยคก่อนหน้านี้ แต่เมื่อเธอได้ยินคำประกาศชัดแจ้งขึ้นมาจริงๆ พรารวจันท์ก็รู้สึกราวกับมีสายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงมากลางศีรษะ สรรพสิ่งรอบกายคล้ายจะหยุดชะงัก บรมพูดอะไรอีกยืดยาว แต่ไม่เข้าหัวของพรารวจันท์แม้แต่นิดเดียว

‘จันท์มีอะไรจะถามพี่อีกมั้ย’

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ดึงสติกลับมา แต่สิ่งที่คิดได้มีเพียงคำถาม
ซึ่งวนซ้ำไปมาในหัว

‘พี่บรมเคยคิดอะไรกับจันทร์บ้างมั๊ย’ เธอหลุดปาก

บรมชะงัก เขาเหลือบมองใบหน้าดูๆ ของอารตี กลืนน้ำลาย แล้วจึง
ตัวดสายตากลับมาทางพราวจันทร์

‘พี่คิดว่าจันทร์เป็นน้องสาว’

‘น้องสาว...’

‘ใช่ น้องสาว’

‘แล้วที่พี่บรมเคยบอกให้จันทร์รอ...’

‘พี่เคยพูดด้วยเหรอ’

เธอฮันไป

‘ถ้าพี่เคยทำอะไรให้จันทร์เข้าใจผิด ก็ขอโทษด้วย แต่พี่ไม่เคยคิด
อะไรกับจันทร์มากไปกว่าการเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในมหาลัยเลย’

‘ถ้างั้น นี่ก็คือสุดท้ายที่พี่บรมเคยบอกไว้’ พราวจันทร์พิมพ์

บรมพยักหน้า เส้นทางระหว่างพราวจันทร์กับเขาลิ้นสุดลงพร้อมกับ
ที่ประตูไม้หน้าพิพิธภัณฑิ์ปิดตายใส่เธอ

ตอนที่พราวจันทร์เปิดประตูเข้าไปในบ้านหลังน้อยในสวน ท้องฟ้าก็
มืดแล้ว หากไม่มีเสียงของหริตหรือเรไร้องระงมเป็นเพื่อน เธอคงคิดว่าตน
เป็นสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวในโลก

หญิงสาวเดินผ่านห้องนั่งเล่น เข้าครัว เปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำมาเท
ใส่แก้ว แล้วกลับมานั่งลงบนเก้าอี้ไม้โยกซึ่งเคยเป็นที่นั่งโปรดของผู้เป็นตา

พราวจันทร์จ้องมองรูปถ่ายขาวดำของชายชราซึ่งสวมเครื่องแบบ
ข้าราชการ ใกล้เคียงเขาเป็นภาพของยายซึ่งแต่งเครื่องแบบเช่นกัน พวกเขา
มองตอบมา มีเพียงยายที่เฒ่ายี้ม ขณะที่ต่ายยังคงความเคร่งขรึมไม่ต่างจาก
มารดาของเธอซึ่งมีภาพแขวนอยู่ถัดไปจากยาย

หญิงสาววางแก้วลงบนโต๊ะข้างเก้าอี้ เดินเข้าไปใกล้ภาพของผู้ล่วงลับ ทั้งสามด้วยความคิดถึง น้ำตาที่กักเก็บไว้เอ่อล้น เธอรีบถอดแว่น ปาด น้ำตาออก หันหลังให้แก่วรรูปภาพ เกรงว่าพวกเขาจะเห็นซ้ำและไม่พอใจ

การหันหลังให้รูปบนผนังทำให้พราวจันทร์เผชิญหน้ากับกรอบรูปที่ เรียงรายอยู่บนหลังตู้ ริมขวาสุดเป็นภาพของตายายยืนอยู่หน้าโบรานสถาน ซึ่งทั้งสองเข้าไปสุดคั่นตามหน้าที่ของนักโบรานคดี ภาพต่อๆ มาเป็นการรับ รางวัลเชิดชูเกียรติตลอดชีวิตการทำงานของพวกเขา บ้างก็เป็นรูปคนทั้งคู่ กับสถานที่ทางประวัติศาสตร์อื่นๆ ทั้งยังมีรูปของมารดาใส่เครื่องแบบ ข้าราชการครูนั่งอยู่ท่ามกลางเด็กนักเรียนห้องต่างๆ ที่เธอเป็นครูประจำชั้น

พื้นที่ทางซ้ายบนหลังตู้ นอกจากจะมีเกียรติบัตรประเภทมารยาท เรียบร้อยและความประพฤติดีเด่นซึ่งพราวจันทร์ได้รับตั้งแต่เด็กจนโตแล้ว ยังมีรูปถ่ายกับใบปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งที่ทำให้มารดามาคภูมิใจในตัวเธอ

แต่จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อเธอรู้สึกว่างเปล่าเหลือเกิน

พราวจันทร์ถอนหายใจ จ้องมองกรอบรูปอันสุดท้าย เป็นภาพ ครอบครัว ประกอบไปด้วยตา ยาย มารดา และเธอ หญิงสาวไล่ปลายนิ้ว ไปบนใบหน้าของคนทั้งสามด้วยความโหยหา ชะงักมือเมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่มีใครชอบคนอ่อนแอ

เธอสูดลมหายใจลึกยาว ยึดหลังตรงแน่น เชิดหน้าขึ้นเหมือนที่เคย ทำเสมอ ก่อนจะกลับไปนั่งบนเก้าอี้โยก ยกมือขึ้นมากัดเล็บตามความ เคยชิน กล้ากลืนน้ำตาให้ไหลลงไปในหัวใจอันแตกร้าว

ไม่เคยมีสักครั้งที่พราวจันทร์รู้สึกเคืองกว้างถึงเพียงนี้ ตั้งแต่เด็กจน โตเธอเคยสูญเสียหลายสิ่งอันเป็นที่รัก แต่ก็ยังมีสิ่งอื่นให้จับยึดเอาไว้ การ สูญเสียครั้งล่าสุดคือตอนที่มารดาจากไปด้วยโรคร้าย ทว่าเธอมีบรม มิงาน ในพิพิธภัณฑสถาน และมีเพื่อนรัก ที่ช่วยให้ลืมความเศร้าได้ชั่วขณะ

ณ ขณะนี้ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ไม่ว่าจะเป็นบรม งานที่เธอรัก หรือ

เพื่อนสนิท

ตานอยู่ห่างไกลคนละทวีป แต่เธอต้องการคำปลอบของเขา พรราว-
จันทร์หยิบโทรศัพท์มือถือ เปิดเฟซบุ๊กเข้าไปในเพจอันคุ้นเคย อดยิ้มไม่ได้
เมื่อเห็นชื่อที่ตานใช้

‘มิสเตอร์อี๊ดอี๊ดกุกกุก Mr. EatEatCookCook’

เธอไม่ยอมเสียเวลามองภาพอาหารน่ารับประทานที่ตานโพสต์หน้า
วอลของเขา แต่กดเข้าไปในกล่องข้อความทั้งที่ไม่แน่ใจว่าบนเรือสำราญ
กลางทะเลแคริบเบียนในยามนี้เป็นเวลาเท่าไร

หญิงสาวเสียงโทร. ผ่านแอปพลิเคชันเมสเซนเจอร์ โชคดีเหลือเกินที่
ตานกดรับ ใบหน้ากรรือด้วยหนดเคราปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

“หวัดดีจันทร์ เรากำลังคิดถึงเธอพอดี ทะเลที่นั่นสวยสุดๆ เราอยาก
ให้เธอมาด้วยจัง เฮ้ย! ร้องให้ทำไมวะ ใครทำอะไรเธอ บอกเรา!” ตาน
ชะงักหน้าเข้ามาจนแทบติดจอทีเดียว สีหน้าเคียดซึ่งอย่างเห็นได้ชัด

การได้คุยกับบุคคลเดียวที่ตนสามารถแสดงความอ่อนแอได้ส่งผลให้
พรราวจันทร์กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

“พี่ برم...”

“ไ้ برمช่วยมันทำอะไรอีก” ชายหนุ่มกระซอกเสียงถาม

“เขาไล่ฉันออก...” เธอเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟังด้วยน้ำเสียงสั่น
เครือ ใบหน้าของตานมึนทึบราวกับยักษ์ขมุขีที่พร้อมจะฆ่าคน

“เราว่าแล้ววไ้ برمช่วยแตกกับยายไ้ติมสตรอร์ต้องมีอะไรกันอยู่
แหงๆ พ่อของยายนั่นก็คือเจ้าของบริษัทรับเหมาที่ประมูลงานก่อสร้างตึก
พิพิธภัณฑฯได้ไม่ใช่เหรอ แล้วบริษัทออร์แกนซ์ของยายไ้ติมสตรอร์ก็
ประมูลงานที่นั่นได้อีก เรื่องนี้คนเขาพูดกันให้เช่ดว่ามีกลิ่นตุๆ เธอออกมา
ได้ก็ดีแล้ว ถ้าเกิดวันข้างหน้ามีปัญหา เธอจะได้ไม่ต้องไปเอี่ยว”

“แล้วพ่ออยู่แม่อยู่กับคนอื่นๆ ที่ทำงานที่นั่นล่ะ เราหวังพวกเขา”

“โอ้ย! อย่ามัวแต่หวังคนอื่นอยู่เลย ตอนนี้เธอควรห่วงตัวเองมากกว่า

นะเว่ย คิดไว้รึยังว่าจะทำอะไรต่อ”

“ยัง เราถึงอยากคุยกับเธอไง”

“เราดีใจนะเนี่ยที่เธอคิดถึงเรา” ตาณกลับยิ้มกว้างท่ามกลางสีหน้า
หมองหม่นของพรารจันท์

“แน่ละ เธอเป็นเพื่อนเรานี่”

“เออ เพื่อนสุดที่รัก เธอจะทำไมยังไงต่อวะ”

“เราอยากรู้ว่า...ร้านก๋วยเตี๋ยวพ่อเธอจะรับเราเป็นเด็กเลิร์ฟมั้ย”

“ยายบ้า!”

“เราพูดจริงนะตาณ เรายังไม่รู้เลยว่าเธอจะไปทางไหนต่อ เคยคิดมา
ตลอดว่าคงทำงานจนแก่ตายคาพิภพภันท์ แต่มันคงเป็นไปได้อีกแล้ว”

“เธอจำที่เราเคยบอกได้มั้ย คำพูดของ อเล็กซานเดอร์ เกรแฮม
เบลล์ ที่ว่า เมื่อประตูปานหนึ่งปิดลง ประตูปานอื่นๆ ก็เปิดออก แต่คนเรา
มักจะเสียใจอยู่กับประตูปานเก่าที่ปิดไปแล้ว จนลืมดูว่ามีประตูปานใหม่ๆ
เปิดรอให้เข้าไป...มีประตูอีกตั้งเยอะแยะรอเธออยู่นะจันท์”

“ประตูอะไรกันล่ะ” พรารจันท์ทำหน้ามึน

ตาณกระตุกยิ้ม อ้าปากเหมือนจะพูดอะไร ทว่ามีเสียงคนเรียกชื่อเขา
ขัดจังหวะ ตามด้วยภาษาต่างประเทศอีกชุดใหญ่

“เราต้องไปแล้ววะ เดี่ยวค่อยมาคุยกันใหม่นะ” ชายหนุ่มทำท่าจะกด
ตัดสัญญาณ แต่กลับหยุดชะงัก จ้องมองมาอย่างขึงขัง “จันท์ เธอมีประตู
ที่อยากเปิดเข้าไปอยู่แล้ว ประตูที่รอเธอมาตลอด แต่เธอไม่กล้าเปิดมันเอง”

หญิงสาวตัวดสายตาไปที่รูปถ่ายบนฝาผนังโดยอัตโนมัติ

“แม่เธอไม่อยู่แล้ว ไม่มีอะไรที่เธอต้องห่วงที่นี่ เธอควรตัดโซ่ที่ล่าม
ตัวเองเอาไว้ซะที แล้วเดินออกไป...แค่เดินออกไปเท่านั้นแหละจันท์”

ตาณวางสายไปแล้ว ทิ้งให้พรารจันท์นั่งกอดเล็บพร้อมกับเหม่อมอง
จอโทรศัพท์ เสียงของชายหนุ่มยังดังก้องอยู่ในหัว

‘แค่เดินออกไป’

ตาณจะให้เธอเดินออกไปไหนกันแล้ว

พรารัจนทร์ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปลอกตเข้าไปในเฟชบุ๊กเพจของบุคคล
หนึ่งตามความเคยชิน

ใบหน้าสวยของสาวน้อยวัยยี่สิบต้นๆ ปรากฏขึ้น พร้อมกับรอย
ยิ้มสดใสประดุจแสงตะวันอันเจิดจ้าของเจ้าหล่อน

ตะวันฉาย หรือ ชันไชน์ เป็น 'อินฟลูเอนเซอร์' ผู้นำเทรนด์ในเรื่อง
สารพันความงามและแฟชั่น ในวัยเยาว์เธอเคยเป็นที่ค้นหาในโฆษณาสินค้า
สำหรับเด็ก และยังถ่ายโฆษณาอีกประปรายเรื่อยมาจนโตเป็นสาว จึงได้เล่น
มิวสิกวิดีโอของศิลปินดัง ผู้คนจึงกลับมาสนใจเธอในฐานะเน็ตไอดอลวัยใส
ครั้นเข้ามหาวิทยาลัย ตะวันฉายได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์และแสดงละครเวทีของ
คณะ ก่อนจะผันตัวเองไปอยู่เบื้องหลังด้วยการใช้ฝีมือในการแต่งหน้า และ
เป็นบล็อกเกอร์กับگردด้านความงามซึ่งมีผู้คนติดตามเป็นอันดับต้นๆ ของ
ประเทศ

พรารัจนทร์เบะปาก ชันไชน์ หรือตะวันฉาย คือทุกสิ่งที่อยู่ในชีวิต
กันข้ามกับเธอ ดุจดั่งพระอาทิตย์กับพระจันทร์

และที่เธออิจฉา ไม่ใช่เพราะความสวยสะดุดตาของตะวันฉาย แต่
เป็นเหตุผลอื่น

ฉับพลัน หน้าจอโทรศัพท์ปรากฏถ้อยคำว่ามีคนส่งข้อความมา พราร-
ัจนทร์เบิกตากว้างเมื่อเห็นชื่อผู้ส่งซึ่งเป็นคนเดียวกับหญิงสาวเจ้าของเพจที่
เธอแอบดูอยู่

'สวัสดีค่ะพี่จันทร์ พี่คงไม่รู้จักหนู แต่หนูจำพี่ได้เสมอนะคะ หนูชื่อ
ตะวัน เป็นน้องสาวของพี่ ที่หนูติดต่อมานี้ ก็เพราะว่า...'

หัวใจของพรารัจนทร์เต้นแรง แทบกลืนหายใจขณะรอตะวันฉาย
พิมพ์

'หนูมีข่าวร้ายมาบอกค่ะ...'

พรารัจนทร์อุทานทันทีที่เห็นข้อความต่อไป

๒

ความทรงจำหลับบานประตุ

‘เธอเกลียดวันพ่อ!’

วันที่ทุกคนตอกย้ำให้นึกถึงคุณความดีของผู้ชายที่ให้กำเนิด ไม่มีใครสนใจว่าเขาอาจทอดทิ้ง หรือ...ลืมไปแล้วว่ามีลูกคนนี้อยู่ในโลก

ตอนที่พราวจันทร์อายุห้าขวบเศษ เป็นปีสุดท้ายที่เธอได้ร่วมฉลองวันพ่อกับผู้ชายคนนั้น...นานจนเธอแทบลืมไปแล้วว่าการมี ‘พ่อ’ ให้ความรู้สึกเช่นไร

ณ วันนี้เธออายุสิบเอ็ดปี เขาคงจำเธอไม่ได้ แต่ไม่มีวันไหนที่พราวจันทร์ไม่นึกถึงเขา

เด็กหญิงขบิริมฝีปากจนเจ็บ เธอยกมือขึ้นขยิบขาแว่นซึ่งมีผ้าขาวที่เกิดจากความชื้นของน้ำตามาบดบังจนแทบไม่เห็นหนทางเบื้องหน้า แต่กระนั้นเธอก็ไม่ยอมแหวะพักริมทาง ยังคงปั่นจักรยานไปบนถนนขรุขระให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในวันพ่อของทุกปี พราวจันทร์ปรารถนาให้ทุกคนร่วมกันแสดงความจงรักภักดีเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระปรเมน-

ทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพ่อหลวงของปวงชนชาวไทย โดยไม่มีการเชื่อมโยงถึงบุคคลทั่วไปที่เป็นพ่อ

วันพ่อจะมีความหมายได้อย่างไร สำหรับคนไม่มีพ่อ!

เสียงเพลงจากงานเฉลิมฉลองของตำบลดังแว่วมา แม่เด็กหญิงจะขี้จรัยานออกมาไกลแล้ว เธอไม่เคยอยากไปร่วมงาน แต่ทางสถานศึกษาได้เกณฑ์นักเรียนให้ไปทำบุญตักบาตรและร่วมพิธีต่างๆ ซึ่งนอกจากจะมีการแสดงความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ แล้ว ยังมีการมอบรางวัลพ่อดีเด่นและมีพิธีแสดงความกตัญญูตาต่อบิดา โดยให้ลูกๆ ได้ร่วมกันกราบพ่อ แม่แต่ตาณซึ่งมีความสัมพันธ์ลุ่มๆ ดอนๆ กับบิดาของเขาก็ก็น้อยร่วมงานด้วยความเต็มใจ

พรารจันทร์หลบออกมาตั้งแต่ตอนที่ตาณปลีกตัวเข้าไปหาบิดาแล้วพยายามไม่นึกว่าจะเป็นอย่างไรหากเธอได้กราบบนตักของ ‘พ่อ’ เหมือนที่คนอื่นทำ

เด็กหญิงกะพริบตาไล่หยดน้ำที่ร้อนขึ้นมาดบังหนทาง เสียงข่มงวดของมารดาตั้งขึ้นในโสตประสาท ห้ามไม่ให้เธอร้องไห้

พรารจันทร์ดึงแว่นตาออก จับแฮนด์จักรยานด้วยมือเพียงข้างเดียว เธอใช้แขนเลื้อยปาดน้ำตา เช็ดแว่นกับชายเสื้ออย่างลวกๆ แล้วสวมมันกลับไปที่ใหม่ สะกดกลิ่นความอ่อนแอให้ไหลลงไปในซอกลึกสุดของหัวใจ ซึ่งมีเพียงพรารจันทร์เท่านั้นที่รู้ว่ามิใช่แผลขาดรื้อ เลือดไหลซึม เพราะไม่ได้รับการรักษา และอาจไม่มีวันหาย

ฝ่าขาวผุดขึ้นตรงกระฉกของแว่นตาอีกครั้ง ไกลถึงบ้านมากแล้ว พรารจันทร์จึงไม่อยากใส่ใจ เธอหักเลี้ยวเข้าไปในซอกซอยของหมู่บ้านตามความเคยชิน

ทันใดนั้น ร่างเล็กๆ ในชุดกระโปรงบานสีเหลืองนวลพู่พองก็วิ่งเข้ามาตัดหน้า พรารจันทร์หักหลบไม่ให้ชนเด็กน้อย แต่จักรยานของเธอกลับเสียหลักล้มลงบนพื้นดิน!

เสียงอุทานดังขึ้น ตามด้วยเสียงผีไ้ แต่พรารจันทร์เจ็บจนต้องหลับตาปี ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนยกจักรยานคันโตที่ล้มทับเธอออกไปตามด้วยมืออบอุ่นซึ่งมาเขย่าร่าง

“พี่...พี่จ๋า” เด็กน้อยเจ้าของกระโปรงฟูฟ่องจ้องมาตาแป๋ว

พรารจันทร์กะพริบตาปริบๆ ด้วยความมงงวย คຸ້นๆ ว่าเคยเห็นแม่หนูในโทรทัศน์ หรือไม่ก็ตามหน้าโฆษณาสินค้าเด็กในนิตยสาร

“พี่เจ็บมั้ย”

“เจ็บ” พรารจันทร์ขมวดคิ้ว ยังคงนอนอยู่กับพื้นอย่างลุกไม่ขึ้น

“หนูเป่าให้” เด็กน้อยยื่นหน้าเข้ามาพร้อมทำปากจู๋ การขยับตัวทำให้มือเล็กๆ กดขาของพรารจันทร์จนเธอร้องไห้อี

“ถอยไปก่อนชั้นไหน ดูลี พี่เขาเจ็บแยแล้ว” ใครบางคนที่ยกจักรยานออกไปทรุดกายลงบนพื้น

พรารจันทร์เบิกตากว้างเมื่อเห็นใบหน้าของผู้หญิงซึ่งสวยที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา หากมีนางฟ้าอยู่ในชีวิตจริง เธอผู้นี้คงเป็นนางฟ้า วงหน้างดงามชะง่อมองมาท่ามกลางผืนนาซึ่งมีแสงอาทิตย์ทอประกายอบอุ่น ผมหาดลับซึ่งตัดเป็นลอนหลวมๆ ยาวสยายราวกับเส้นไหม ตัดกับชุดเดรสสีเหลืองอ่อน ขาดก็เพียงปีกนางฟ้าเท่านั้น

“เจ็บมากมั๊ยลูก”

พรารจันทร์ย่นหัวคิ้ว นอกจากคนในครอบครัวแล้ว ไม่มีใครเคยเรียกเธอว่า ‘ลูก’

“แม่ พี่เจ็บ เป่าๆ” แม่หนูน้อยเดาสีหน้าครຸ້นคิตของพรารจันทร์ไปอีกทาง

“ตายจริง! มีอะไรหักบ้างรีเปลาเเนีย” นางฟ้าคนสวยกวาดตามองไปรอบๆ ตัวของพรารจันทร์อย่างร้อนรน

“เลือด!”

ได้ยินเด็กน้อยบอก พรารจันทร์จึงยันตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความทุลักทุเล

เธอเพิ่งเห็นว่าผีเสื้อลอกตามแขนขา

“อู๋ย ต้องรีบทำแผลแล้วละ ชันไชน์อยู่ดีๆ อย่าเพิ่งยุ่งกับพี่เขา มาช่วยแม่หยิบพลาสติกเอร์ยาเร็ว” ‘นางฟ้า’ สั่งการพร้อมเปิดกระเป๋าสะพายใบโต คู้คันอุปกรณ์ปฐมพยาบาลซึ่งมีครบครันอย่างน่าทึ่ง เธอใช้สำลีชุบน้ำเกลือล้างแผลให้พราวจันทร์ด้วยความแคล่วคล่อง

“พี่เบลล์... พี่ซินเดอเรลลา... พี่โนโนไวต์... พี่แอเรียล...” เด็กน้อยเจ้าของชื่อ ‘ชันไชน์’ เพ่งมองซองใส่พลาสติกเอร์ยาลายเจ้าหญิงในการ์ตูนของวอลต์ดิสนีย์ ซึ่งพราวจันทร์ไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีของสวยงามเช่นนี้อยู่ในโลก

“เร็วๆ ลีคะลูก อันไหนก็ได้เลือกมา”

“หนูให้พี่แอเรียล” ‘ชันไชน์’ ยิ้มกว้างพลางยื่นพลาสติกเอร์ยาลายเงือกน้อยผมสีส้มแดงสดใส

มารดาของเจ้าหล่อนกล่าวขอบคุณ ก่อนจะติดพลาสติกเอร์ยาบนแผลที่เรียวขาของพราวจันทร์

“เดี๋ยวพอลูกเข้าไปในบ้านก็ต้องล้างแผลอีกทีนะคะ บอกคุณแม่ด้วย” นางฟ้ายิ้มอ่อนโยน พราวจันทร์อดยิ้มตอบไม่ได้

“ขอบคุณค่ะ”

“พี่ไม่เจ็บแล้วเหรอ” ‘ชันไชน์’ ถาม

พราวจันทร์ส่ายหน้า และได้รับรอยยิ้มสว่างไสวของแม่หนูน้อยตอบกลับมา

“ดีจัง พี่แอเรียลช่วยให้พี่ไม่เจ็บแล้วแม่”

“แต่ลูกเป็นคนทำให้พี่เจ็บนะ ถ้าหนูเชื่อฟังแม่ ไม่วิ่งออกไปตัดหน้ารถ จักรยานของพี่ก็จะไม่ล้ม”

“พี่ไม่เจ็บแล้ว” พราวจันทร์เอ่ยปากเพราะแม่หนูน้อยหน้าเสียวจนเธอสงสาร

“ถึงยังงี้หนูก็ต้องขอโทษพี่คะลูก ว่าไงคะชันไชน์... ตะวัน” ผู้เป็นมารดาใช้ปลายนิ้วเกลี๋ยลูกลมๆ ที่ตกลงมาระแวกกลมๆ ของบุตรสาวออกไป

ตัดหู

หนูน้อยก้มหน้างุด ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาพราวจันทร์อย่างกล้าๆ กลัวๆ แล้วกระพุ่มมือไหว้

“ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” พราวจันทร์คลี่ยิ้ม

เสียงแผดกร้าวของใครบางคนดังแหวกอากาศ ตามด้วยเสียงป็นดังปัง!

พราวจันทร์สะดุ้งสุดตัว ‘ซันไชน์’ หัวีตร้อง โผกอดมารดาซึ่งโอบแขนรอบร่างลูกน้อยทันที

คนกลุ่มหนึ่งวิ่งกรูออกมาจากรั้วบ้านของพราวจันทร์ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตร เด็กหญิงเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่านอกจากจะมีมารดาของตน ตาและยาย ยังมีผู้ชายซึ่งเธอจำได้ไม่มีวันลืม...

ผู้ชายที่พราวจันทร์เรียกว่า พ่อ!

“ออกไป อย่ามาเหยียบบ้านกูอีก!” ผู้เป็นตาตะโกนกร้าว

“ฟังผมก่อนเถอะครับคุณพ่อ ได้โปรด”

พราวจันทร์ไม่อยากจะเชื่อว่า ‘พ่อ’ มาอยู่ที่นี่ และอ่อนวอนขอร้องตาดำด้วยท่าทางน่าสงสาร เขาต้องการอะไร และทำไมตาจึงตวาดกลับไปทันที

“กูไม่ใช่พ่อมึง!”

“คุณพ่อ...พิมพ์...” เขาเปลี่ยนไปอ่อนวอนมารดาของพราวจันทร์ที่มีสีหน้าแข็งกร้าวไม่แพ้ยาย

“อย่ามาเรียกชื่อฉัน ไปได้แล้ว อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก!” พิมพ์ใจแหวโล่

“แต่พี่คิดถึงลูก ขอให้พี่ได้เจอลูกสักครั้งเถอะ”

หัวใจของพราวจันทร์กระตุกวบ เธอได้ยินไม่ผิดใช่ไหม ‘พ่อ’ ยากเจอเธอ?!

“ฝันไปเหอะ ลูกเป็นของฉันคนเดียว คุณไม่เกี่ยว”

“แต่พิมพ์ก็รู้ว่าเกี่ยว ลูกต้องมีพ่อนะ แล้วนี่ก็วันพ่อ พี่อยากมาทำ
หน้าที่พ่ออีกสักครั้ง”

“อูย! พ่ออย่างมึงไม่ต้องมีชะตีกว่าไอ้เจตน์ ภูนี่แหละจะเป็นพ่อให้
หลานกูเอง” ตาตะคอก

“ผมรู้ว่าเป็นพ่อที่ชั่วมาก แต่ผมก็ปรับปรุงตัวแล้วนะครับ” เจตน์แย้ง

“สันดานมันเปลี่ยนกันไม่ได้หรอก โดยเฉพาะคนอย่างคุณ” พิมพ์ใจ
สวนกลับไปทันที

“ก็ได้...” เจตน์ถอนหายใจ “ต่อให้ทุกคนไม่เชื่อ ผมก็ยังเป็นพ่อของ
จันทร์อยู่ดี และผมก็ควรจะได้เจอลูก”

“ไม่มีทาง ลูกฉันกำลังมีชีวิตที่ดีตั้งแต่ไม่มีคุณ”

“แน่ใจได้ยังไง พิมพ์เคยถามลูกบ้างมั๊ยว่าต้องการพ่อรีเปล่า”

“ไม่ต้องถาม ฉันก็รู้!”

“ไม่ะ...พวกเขาทะเลาะกันอีกแล้วหรือ พรารจันทร์กำมือแน่น เธอ
รู้สึกว่ามันสิ้น และตัวก็สั่นเช่นกัน เด็กหญิงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าก้าวเข้าไปหาพวก
เขาช้าๆ และนั่นก็ทำให้บิดาหันมาเห็น

“จันทร์...จันทร์ลูกพ่อ!” เขายิ้มกว้าง หรูดกายลง อ้าแขนรอรับ แสง
ตะวันยามสายส่องสะท้อนให้เห็นประกายแวววาวคล้ายมีน้ำตาคลอหน่วย

“พ่อ” พรารจันทร์หลุดปากเรียก แต่เสียงที่ดังออกมาก็ยังไม่เท่าเสียง
ของเด็กหญิงอีกคน

ก่อนที่พรารจันทร์จะไปถึงตัวบิดา ร่างน้อยในชุดสีเหลืองนวลก็สลัด
ตัวออกจากมารดา วิ่งแสวงพรารจันทร์เข้าไปในอ้อมกอดของเจตน์เสียแล้ว!

“พ่อจ๋า!” แม่หนูน้อยโอบรัดร่างเขา

เจตน์กอดตอบ อุ้มร่างเล็กๆ ขึ้นมาเหมือนกับที่เคยอุ้มพรารจันทร์
เมื่อตอนเธออายุพอๆ กับเด็กคนนี้!

“ตะวัน...”

“พ่อจ๋า หนูกลัว ทำไมเขาต้องดุพ่อด้วย แม่คะแม่ มาช่วยพ่อเร็ว”

หัวใจของพรารวจันท์เย็นเยียบราวกับจะจับตัวกันเป็นน้ำแข็ง เธอ
ตะลึงมอง ‘นางฟ้าผู้งดงาม’ ก้าวเข้าไปสมทบกับพ่อลูกทั้งสอง!

“นี่ใช่มั๊ย เมียใหม่ของคุณ เด็กไซด์ไลน์ที่ไหนอีกล่ะ” พิมพีใจแขวะ

“คุณรวีวรรณไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้น พี่เจอเธอหลังจากเราหย่ากันแล้ว
ตั้งเป็นปี เธอไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องของเรานะ” น้ำเสียงของเจตน์แข็งกร้าวเป็น
ครั้งแรก

“หึ ปกป้องกันเสียจริง” พิมพีใจแตกดัน ความโกรธแสดงให้เห็น
ชัดแจ้งจากทรวงอกที่สะท้อนขึ้นลงตามจังหวะการหายใจ “เธอนับถอยหลัง
เอาไว้เลยนะ ไอ้หัวงูนี้มันไม่มีวันทิ้งนิสัยชั่วๆ ของมันหรอก อีกหน่อยมันก็
ถีบหัวเธอส่งเหมือนที่เคยทิ้งฉันนั่นแหละ แล้วเธอกับอ๊อดเด็กนี่ก็จะกลายเป็น
หมาหัวเน่า”

“พิมพี!” เจตน์เรียกเสียงเข้ม

“ทำไม ฉันพูดแทงใจดำละสิ” พิมพีใจแสบะยั้ม แต่นัยน์ตาหาได้ยั้ม
ไม่

พรารวจันท์ส่ายหน้า มือที่เคยกำกันแน่นคลายออก เปลี่ยนเป็นกัด
เล็บหักๆ จนเจ็บจี๊ดตรงปลายนิ้ว บิดามารดายังคงตะโกนเถียงกัน ไม่มีใคร
เห็นว่าเด็กหญิงร่ำไห้อยู่ในใจ รู้ลึกถึงรสชาติของโลหิตซึ่งซึมเข้าไปในปาก

“หยุดเถอะค่ะ ทั้งสองคนเลย!” รวีวรรณตะโกน

เจตน์และอดีตภรรยาพร้อมใจกันหันขวับ

“ทำไมยะ ทนฟังความจริงไม่ได้รึไง” พิมพีใจแหวไล่

“ฉันไม่สนเรื่องนั้นหรอกค่ะ ฉันสนแต่หนูจันท์ต่างหาก”

การไต่กลับของรวีวรรณทำให้สายตาทุกคู่พุ่งมายังพรารวจันท์

“พวกคุณไม่เห็นเธอว่าแก่กำลังกลัว พ่อแม่ไม่ควรจะทะเลาะกัน
ต่อหน้าลูก หนูจันท์ หนูโอเคมั๊ยคะลูก”

ประโยคท้ายสุดรวีวรรณถามด้วยเสียงอ่อนลง ดวงตาชุ่มงามที่จ้อง
มองมาเต็มไปด้วยความห่วงใยจริงจัง ส่งผ่านความอบอุ่นไม่ต่างจากสัมผัส

ของมือหนุ่มซึ่งเพิ่งทำแผลให้พราวจันทร์เมื่อครู่

แม้วิวรอนจะยืนอยู่ห่างออกไป เด็กหญิงกลับรู้สึกว่เธอเข้ามายืนอยู่กลางใจของตนมากกว่าผู้ใด

“อย่ามายุ่งกับลูกฉัน!”

พิมพีใจปราดเข้ามาถอดบุตรสาวไว้นั่นเสียจนพราวจันทร์รู้สึกเจ็บ การขยับไหวของทรงอกและไหล่ลาร้าที่เคลื่อนขึ้นลงอย่างรวดเร็วเสียจนน่าตกใจของมารดาทำให้เด็กหญิงนึ่วหน้า

“แม่...”

“อย่าไปฟังมัน อีนี่กับลูกมันแย่งความรักของพ่อไปจากแก เขาไม่ได้ต้องการแกหรอก มีแต่แม่กับตายายเท่านั้นที่รักแกจริง”

“เหลวไหล! ไม่มีใครแย่งความรักไปจากใครได้หรอก” เจตน์ขัดขึ้น

“มีสิ ก็คือผู้หญิงที่คุณทำมันท้องไง มันไปอยู่ที่ไหนแล้วละ อย่าบอกนะว่าคุณทิ้งมันเพื่อมาเอายายนี่”

“พี่เลิกกับเขามาตั้งนานแล้ว และเขาไม่ได้ท้องจริงๆ เขาแค่อยากให้เราเลิกกัน”

“แต่คุณก็ไม่ต้องการเงินกับลูกอยู่ดี คุณบอกฉันเองว่าไม่รักฉันแล้ว คุณต้องการอิสรภาพ จะได้มั่วกับผู้หญิงคนไหนในโลกก็ได้”

“พี่ขอโทษที่ไม่ได้รักเธออย่างสามิภรรยาอีกแล้ว แต่พี่ก็ยังหวังดีต่อพิมพีในฐานะพี่ชายกับน้องสาว และที่สำคัญพี่ไม่เคยไม่ต้องการลูก มีแต่เธอเท่านั้นแหละที่เอาแต่กีดกันไม่ยอมให้พี่ได้เจอลูกเลย”

เจตน์จ้องมองบุตรสาวคนโต

“พอรักลูกนะจันทร์ ไม่มีวันไหนที่พ่อไม่รักลูก”

“อย่าไปฟังเขา! ถ้าเขารักแก เขาก็ต้องต่อสู้เพื่อแกมากกว่านี้ แต่นี่เขาไม่เคยมาหาแกเลย”

“พี่มา แต่ทุกคนไม่ยอมให้พี่ได้เจอลูก!”

พราวจันทร์มองมารดาสลับกับบิดาอย่างสับสน

“คุณมาแค่นี้แรกๆ แล้วก็หายหัวไปตั้งแต่มีอึเมียใหม่กับลูกใหม่นี้แหละ แกดูสิจันทร์ เขามีครอบครัวใหม่แล้ว เขาจะต้องการกันไปทำไม” พิมพีใจซึ่กราดไปยังแม่หนูน้อยที่กอดเจตน์แน่นด้วยความตื่นตระหนกตลอดจนรวิวรรณซึ่งจับมือเจตน์ไว้แน่น

“จันทร์เป็นคนในครอบครัวของพ่อเสมอแหละลูก”

“ไม่จริง! ต่อให้แกเข้าไปอยู่ในครอบครัวเขา แกก็เป็นได้แค่ส่วนเกินเท่านั้นแหละ แกจำข่าวเรื่องอึเมียเลี้ยงที่เอาน้ำร้อนมาราดเด็กไม่ได้เหรอ พ่อแท้ๆ มันก็รู้ แต่ไม่สนใจจะช่วย เพราะกลัวอึเมียใหม่ ถ้าแกไปอยู่กับพวกเขา แกก็จะโดนอย่างนั้นแหละ”

“นั่นมันมากเกินไปแล้วนะคุณ ฉันไม่ทำอะไรบ้าๆ อย่างนั้นกับหนูจันทร์หรอก” รวิวรรณแย้งขึ้นมาทันที

“ตอนนี้อีกก็พูดได้ แต่เอาเข้าจริงๆ เธออาจทำกับลูกฉันยิ่งกว่านั้น” พิมพีใจจับคางของบุตรสาวให้หันไปมองเธอ “จันทร์ ฟังแม่นะ อย่าไว้ใจใครทั้งนั้น ไม่มีใครรักลูกเท่ากับแม่และตายายอีกแล้ว ถ้าลูกไม่เชื่อแม่ วันหนึ่งน้ำตาก็จะเซ็ดหัวเธออย่างที่แม่เคยเจอ”

พราวจันทร์ขมวดคิ้ว ความเจ็บปวดที่มารดาต้องเผชิญตลอดชีวิต การแต่งงานกับบิดาสะทอนอยู่ในดวงตา เด็กหญิงจำได้ทุกการพุ่มเถียงระหว่างพวกเขา ทุกการกระทำของบิดา และทุกเสียงสะอื้นไห้ของมารดาที่กอดเธอร้องให้คืนแล้วคืนเล่า

“แม่...”

“ลูกรู้แล้วใช่ไหมว่าควรเชื่อใคร” พิมพีใจเผยอยิ้ม

“ไม่นะจันทร์ ลูกต้องฟังพ่อ พ่อไม่ใช่ผู้ชายเลวๆ คนเดิมอีกแล้ว” เจตน์ขัด

“อย่าไปเชื่อเขา เขาเคยบอกแม่มาไม่รู้กี่พันครั้งว่าจะรักแม่คนเดียวจนตายจากกัน จะเลิกเจ้าชู้ จะปรับปรุงตัวเพื่อลูก แต่เขาก็ไม่เคยทำได้”

“นั่นมันเป็นอดีตไปแล้ว!” เจตน์ตะโกน

“อย่าฟังเขา การกระทำสำคัญกว่าคำพูดเสมอ” พิมพ็ใจย้ำถ้อยคำที่สอนบุตรสาวบ่อยๆ

“พิมพ็ก็ให้โอกาสพี่ได้ใช้การกระทำพิสูจน์ให้ลูกเห็นสิ พี่ขอแค่ได้มาเยี่ยมลูกบ้างเป็นครั้งคราว คุณโทรศัพท์กับแกบ้าง เขียนจดหมายหากัน พาแกไปเที่ยว อย่างน้อยๆ ก็ในวันพ่อ...เท่านั้นเอง”

“กูเป็นทั้งตาทั้งพ่อของหลานแล้วว๊วย ไม่จำเป็นต้องมีมึง!” ตาตะโกน

“เห็นมั๊ยจันท์ เขาขอแกแค่นี้ แสดงว่าเขาไม่ได้ต้องการให้แกกลับไปอยู่ในชีวิตเขาจริงๆ เสียหน่อย แกเป็นส่วนเกินของครอบครัวเขา”

“พี่ขอแค่นี้เพราะเกรงใจเธอต่างหากพิมพ็ ถ้าพี่บอกว่าขอพาลูกกลับไปอยู่ด้วยบ้างในช่วงปิดเทอม เธอก็ได้ด่าพี่นะสิ”

“ฉันไม่ให้!”

“ก็รู้ว่าไม่ให้ ถึงได้ไม่ขอ หรือเธอจะให้พี่ฟ้องศาล ขอเป็นผู้ดูแลลูกอีกคน ฮี” เจตน์ขึ้นเสียงกลับ หนูน้อยในอ้อมแขนของเขาเบะปากและเริ่มร้องไห้

“อย่าเอากฎหมายมาขู่ฉันนะ เราตกลงกันแล้วว่าลูกต้องอยู่กับฉัน เพราะคุณเป็นคนผิด”

“พี่รู้ แต่ไม่คิดว่าเธอจะกีดกันพี่อย่างนี้”

“หยุดทะเลาะกันซะทีเถอะคะ เห็นไหมว่าเด็กๆ กลัวจนร้องไห้แล้ว!” รวีวรรณตะโกนห้าม เธอทอดลูกตนเองในอ้อมอกของสามีพร้อมกับจ้องมองมายังพราวจันท์

เด็กหญิงไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าน้ำตาไหล

“หยุดร้องไห้เดี๋ยวนี้ละจันท์” พิมพ็ใจดุ

“พ่อขอโทษ” เจตน์เอ่ยกับพราวจันท์พร้อมกับกอดปลอบบุตรสาวคนเล็กไปด้วย

“เห็นรึยังว่าไม่มีที่ว่างสำหรับแก ไล่เขาไปซะ อย่าให้เขามาอยู่กับแกอีก” พิมพ็ใจกระซิบเสียงต่ำ กอดพราวจันท์ไว้อย่างหวงแหน

เด็กหญิงรู้สึกถึงความสิ้นสันท่านซึ่งไม่รู้ว่าจะจากร่างของตนเองหรือมารดา แต่ที่แน่ๆ มารดาหายใจหอบมากขึ้นอย่างน่าหวั่นใจ

“เร็วสิจันทร ไล่เขาไป”

“เอาอีกแล้ว คุณสอนเด็กแบบนี้ไม่ได้ เขาเป็นพ่อลูกกันนะ” รวีวรรณตำหนิ

“บอกเขาว่าแกไม่ต้องการเขาแล้ว ให้เขาออกไปจากชีวิตของเราซะ” พิมพีใจไม่ฟัง

“แม่...” พรารจันทรอีกอึก หัวใจบีบรัดรุนแรง

เธอจะพูดได้อย่างไรในเมื่อเธอคิดถึงพ่อทุกวันทุกคืน และเขาก็มาหาเธอในวันพ่อ...พ่อไม่ได้ลืมเธอ!

“เขาหลอกแก” รวากับพิมพีใจเดาความคิดของบุตรสาวออก “เขามีอีสองคนนั้นแล้ว เขาไม่ต้องแกไปเป็นส่วนเกินหรอก”

มือของมารดาจิกแน่นบนต้นแขนของบุตรสาว แต่ไม่น่ากลัวเท่ากับการหายใจหอบถี่ซึ่งน่าหวั่นวิตกว่าพิมพีใจอาจขาดใจตายได้ทุกเมื่อ

“เฮ้ย! ยาย หยิบยาพ่นให้พิมพ์เร็ว” ตาตะโกนสั่ง ปราดมาประคองพิมพีใจไว้

“พิมพ์...” เจตน์เอ่ยเสียงเครียด

พรารจันทรละล้าละลัง

“ไล่เขา...ไป...ไล่เขา...เร็ว!” มารดาอ้าปากพะงาบๆ รวากับปลาซึ่งอ้าปากงับลมหายใจเมื่อถูกโยนขึ้นมายูบนบก นัยน์ตาที่จ้องมองบุตรสาวเหลือกถลน

พรารจันทรขวาง น้ำตาลคลอ เธอได้ยินเสียงร้องไห้อย่างหวาดกลัวทั้งที่ขมใจไม่ให้มีเสียงสะอื้นหลุดรอดออกมา

“อย่าร้องไห้สิลูก พ่ออยู่นี่”

พรารจันทรเหลือบมองบิดา เขาไม่ได้ปลอบเธอ แต่พูดกับบุตรสาวคนใหม่ที่อยู่ในอ้อมกอดต่างหาก!

‘ชันโซ่’ กอดบิดาแน่น และเจตน์เองก็ลูบศีรษะพร้อมกับจุมพิตเด็กน้อยด้วยความอ่อนโยนอย่างที่เขาไม่เคยทำกับพรารัจน์มานานักหนาแล้ว!

“บอก...เขา...ว่า...แกเกลียดเขา” เสียงสั่นเครือแต่เด็ดขาดของมารดาตั้งขึ้น

พรารัจน์สบตาผู้หญิงที่กอดร่างตนไว้โดยไม่เคยทิ้งไป เธอบีบมือทั้งสองของตนเองแน่น จิกเล็บนิ้วโป้งข้างหนึ่งบนหลังมือจนเจ็บ แล้วหันไปเผชิญหน้าบิดา

“หนู-เกลียด-พ่อ!”

“จันทร!” บิดาตกตะลึง เช่นเดียวกับรวีวรรณที่อุทานด้วยความตกใจ

“หนูไม่อยากเห็นหน้าพ่ออีก พ่อไปเถอะละ อย่ามายุ่งกับเรา” พรารัจน์กล่าว ทุกๆ คำให้ความรู้สึกไม่ต่างจากหวดแส้ใส่ตนเองทีละแผล

“ลูกไม่ได้คิดอย่างนี้จริงๆ หรือ” เจตน์ส่ายหน้า

“หนูคิด พ่อไปได้แล้ว” เธอเบือนหน้ากลับมามองมารดาเพื่อเรียกความมั่นใจ

มารดาขมวดอก ขณะที่ยึดบั้นท้ายอยู่แน่น

“พ่อจำ พี่ไกรธหรือ” ‘ชันโซ่’ ในอ้อมกอดเจตน์ถามเสียงสอ้าน

“พี่ไม่ได้ไกรธหรอกจ๊ะ แต่เอาไว้วันหลังเราค่อยมาหาพี่เขาใหม่ จันทรวันหลังพ่อจะมาใหม่ล่ะลูก”

“ไม่!” พิมพีใจปฏิเสธแทนบุตรสาว

พรารัจน์ไม่กล้าหันกลับไปมองบิดา เธอได้ยินเสียงเขาและครอบครัวใหม่เดินจากไป น้ำตาที่เธอเก็บกักไว้หยดผละลงมาบนร่างของมารดา

“ดีมากลูก อย่าไปร้องไห้ให้ศัตรูเห็น น้ำตามีไว้สำหรับคนอ่อนแอเท่านั้น” พิมพีใจใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาบนแก้มของเธอให้

พรารัจน์พยักหน้า เธอกล้ำกลืนน้ำตากลับไป แต่อดไม่ได้ที่จะ

ข้าเลื่องมอมผู้ชายที่เธอคิดถึงทุกคืนวันเป็นครั้งสุดท้าย

เขาเดินไปไกลแล้วก็จริง แต่หันหลังกลับมามองเธอราวกับรู้ ใบหน้า
ของบิดาเศร้าสลดหย่อยๆ กับวิวิรรณ มีเพียง 'ไซน์ไซน์' หรือ 'ตะวัน' เท่านั้น
ที่ยังยิ้มได้ ทั้งยังโบกมือมาให้อีกด้วย

พราวจันทร์กำมือแน่น เมินหน้าหนี ทั้งที่ไม่อยากละสายตาจากพวก
เขา

นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตที่เธอได้เจอน้องสาว...และเธอ
กำลังจะได้เจอตะวันฉายอีกครั้ง!

๓

ตะวันฉาย

พรารจันทรยืนแคว้งคว้างอยู่ในวัดซึ่งตั้งอยู่ใจกลางความเจริญของเมืองหลวง มีรถไฟฟ้าแล่นผ่าน ช่างแตกต่างจากถนนลูกรังในตำบลเล็กๆ อันเงียบสงบของจังหวัดลำพูนซึ่งเธอเพิ่งจากมา

ทุกสิ่งรอบกายช่างแปลกแยก หรือไม่ก็เป็นเธอที่ผิดแผกไปเอง

ในวัยยี่สิบตอนปลาย พรารจันทรกลับรู้สึกเหมือนเป็นเด็กหลงทาง สับสนทุกสิ่งอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความรัก หน้าตาที่งาน รวมไปถึง...ครอบครัว

หญิงสาวลอบมองผู้ชายที่เคยเป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัว... ‘พ่อ’ ไม่ได้ยิ้มทั้งน้ำตาพร้อมกับอ้าแขนรอรับเหมือนเมื่อตอนเธออายุสิบเอ็ดปี อีกแล้ว พรารจันทรไม่มีโอกาสได้เห็นตัวเขาด้วยซ้ำ

‘พ่อ’ นอนอยู่ในโลงที่ผู้คนกำลังเวียนศรรอบเมรุในขณะนี้!

พรารจันทรเลื่อนสายตาจากโลงศพไปยังสาวน้อยผิวขาวผ่องราวกับมีแสงอร่ามเปล่งประกาย เธอจำตะวันฉายได้ทันที ในอ้อมแขนของน้องสาวต่างมารดามีกรอบรูปของบิดาที่น่าจะถ่ายเมื่อไม่นานนี้เอง

เจตน์ดูแคลงไปจากความทรงจำของบุตรสาว แต่ยังคงความหล่อ-

เหลาภูมิฐานสมวัย แม้จะฝ่ายผมไปจากตอนที่พราวจันทร์เจอเขาเป็นครั้งสุดท้ายในงานศพของมารดา

เขากับรวิวรรณมาร่วมงานตลอดห้าวันที่มีพิธีสวดอภิธรรมจนถึงงานฌาปนกิจ ทั้งยังเสนอตัวว่าจะมาดูแลเธอ ในวันนั้นพราวจันทร์ยังโศกเศร้าต่อการจากไปของมารดา และสับสนจนปฏิบัติตนต่อบิดาซึ่งห่างหายไปนานไม่ถูก เธอจึงได้แต่นั่งเฉยทั้งที่ในใจโยเยหาเขายิ่งกว่าที่คิด

พราวจันทร์ยังอยากเชื่อเหมือนที่มารดาพร่ำบอก หากไม่มีรวิวรรณกับตะวันฉาย บิดาอาจกลับมาหาตน เพราะหลังจากไปในวันพ่อบีที่เธออายุสิบเอ็ดปี เจตน์ก็ไม่เคยติดต่อมา นั่นน่าจะเป็นหลักฐานชั้นดีว่า คำพูดของเขาเชื่อถือไม่ได้

ทว่าในงานศพของมารดา รวิวรรณทำให้หญิงสาวประหลาดใจ เมื่อฝ่ายนั้นเข้ามาแสดงความห่วงใยด้วยการส่งน้ำ อาหาร กระดาษซับน้ำตา หรือแม้แต่ยาต้มแก้เวียนรากับรวิวรรณแอบมองมาอยู่เกือบตลอดเวลา เธอต้องการอะไร แต่มีมารยาทพอที่จะไม่มารบกวนอย่างโจ่งแจ้ง พราวจันทร์ไม่อยากรับว่าตนรู้สึกขอบคุณทั้งที่ไม่อยากขอบคุณ ซาบซึ้งทั้งที่ต้องการเกลียด

ก่อนที่บิดากับรวิวรรณจะเดินทางกลับไปหลังพิธีฌาปนกิจเสร็จสิ้น รวิวรรณเข้ามาคุยกับเธอว่าไม่มีวันไหนที่เจตน์ไม่คิดถึงเธอ แต่มีเหตุผลบางประการที่ทำให้เขาไม่สามารถติดต่อเธอได้ รวิวรรณขอร้องให้เธอเปิดใจรับบิดากลับเข้าสู่ชีวิตอีกครั้ง พราวจันทร์ไม่ได้รับปาก และก็ไม่นึกหวังว่าความสัมพันธ์ระหว่างตนกับบิดาจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

รวิวรรณจากไปด้วยสีหน้าผิตหวัง และนั่นก็ทำให้พราวจันทร์รู้สึกผิดเมื่อรู้ในภายหลังว่าเจตน์กับรวิวรรณประสบอุบัติเหตุรถคว่ำขณะเดินทางกลับ รวิวรรณเสียชีวิต ขณะที่เจตน์บาดเจ็บ พราวจันทร์ไม่ทราบเรื่องเลยจนกระทั่งเวลาผ่านไปหลายเดือน บิดาจึงติดต่อมา เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง เขาโทร. หาเธออีกหลายครั้ง ก่อนจะหายไป และไม่เคยติดต่อมาอีกเลย

หญิงสาวเพิ่งรู้เมื่อไม่กี่วันนี้เองว่า บิดาต้องเผชิญความทรมานจากโรคมะเร็งที่ปอด และเพิ่งเสียชีวิตก่อนวันที่จะวันฉายส่งข้อความมาถึงตน

พรารวจันทรลิ่งเลอยู่หลายวันที่คิดว่าควรมาร่วมงานหรือไม่ เธออยากรอตาณ แต่ชายหนุ่มยังทำงานอยู่อีกซีกโลก เขาเกือบทิ้งภาระหน้าที่บินกลับมา หญิงสาวรีบห้ามไว้ ก่อนจะตัดสินใจเกือบนาทีสุดท้ายว่าควรมาร่ำลาบิดา เพราะไม่มีโอกาสอีกแล้ว

กว่าพรารวจันทรจะคิดได้ก็ล่วงเข้ามาในวันฉาบปนกิจศพ หญิงสาวลอบมองพิธีการอยู่เงียบๆ จนกระทั่งมีการยกโลงขึ้นไปตั้งบนเมรุ ตะวันฉายยื่นรูปของบิดาให้เจ้าหน้าที่นำไปวางบนขาตั้ง มีผู้ชายท่าทางตึงตังกับหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันกับตะวันฉายยืนอยู่ด้วยไม่ห่าง

เครื่องแต่งกายโก้หรูของคนทั้งสามช่างแตกต่างจากเสื้อผ้าฝ้ายคอกลมและชิ้นสีดำของพรารวจันทรเสียเหลือเกิน เช่นเดียวกับแขกที่มางานซึ่งต่างก็แต่งกายทันสมัย ถือกระเป๋ สวมรองเท้า ที่คงจะมีราคาแพงกว่าเงินเดือนทั้งปีของพรารวจันทรรวมกันเสียอีก

การจัดงานก็เช่นกัน แคว้นแห่งนี้ก็มีความหรูหรากว่าวัดแถวบ้านของเธอ การตกแต่งเมรุ แม้จะเรียบง่าย แต่ดาราตาข่ายไปด้วยดอกไม้สดตั้งแต่ราวบันไดชั้นบนสุดของเมรุลงมาถึงด้านล่าง หญิงสาวได้ยินคนในงานคุยกันว่าเพื่อนฝูงของตะวันฉายที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ช่วยกันทำให้

พรารวจันทรถอนหายใจ เธอช่างแปลกแยกสิ้นดี

หญิงสาวรวบรวมความกล้าอยู่นานที่คิดว่าจะตัดสินใจเดินเข้าไปอาศัยจังหวะที่เพื่อนสองคนของตะวันฉายลงมาจากเมรุ ทั้งน้องสาวต่างมารดาไว้ตามลำพัง

ตะวันฉายยืนชบหน้าอยู่ข้างโลงศพระหว่างรอเวลาที่แขกส่วนใหญ่จะมาร่วมพิธีฉาบปนกิจในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า น้องสาวไม่รับรู้การมาของพรารวจันทรเสียด้วยซ้ำ

หญิงสาวลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ขยับขาแว่นตา และกระแอมเบาๆ

ผู้เป็นน้องหันขวับ ดวงตาที่แต่งแต้มเครื่องสำอางอย่างประณีตเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นเธอ ทันทีที่สองพี่น้องประสานสายตากัน น้ำตาก็รินออกจากดวงตาคู่สวยของตะวันฉาย ไหลลงมาอาบแก้มนวลซำๆ

“พี่จันทร์...”

พราวจันทร์พยักหน้า ก่อนจะอุทานด้วยความตกใจเมื่อตะวันฉายโผล่เข้ามากอด แล้วร้องไห้โฮ!

“พี่...พี่มาแล้ว หนูรอพี่ทุกวันเลย”

ตะวันฉายสะอึกสะอื้น โอบรัดร่างของพี่สาวแน่นจนเธอหายใจแทบไม่ออก เล็บยาวๆ จิกเข้ามาในเนื้อผิวของพราวจันทร์โดยที่เจ้าตัวอาจไม่รู้ ร่างเพรียวสั่นสะท้านเพราะแรงสะอื้น แต่ไม่มีการคลายอ้อมแขนออกราวกับตะวันฉายกลัวพราวจันทร์จะหนีไป

“พี่จันทร์ หนูจะบ๊ายบายอยู่แล้ว หนูเกลียดเวลาที่มีคนจากไป คราวก่อนก็แม่ คราวนี้ก็พ่อ หนูไม่อยากอยู่คนเดียว หนูกลัว...”

พราวจันทร์ยืນนิ่งอึ้ง ทำอะไรไม่ถูก เธอได้แต่ปลอบโยนให้น้องสาวพรว้าพรรณนาสลับกับร้องไห้จนตัวโยน และกอดยึดตนแน่นแนบ ทั้งที่พวกเธอเป็นเพียงคนแปลกหน้า

น่าแปลกที่พราวจันทร์ไม่อึดอัด ในทางตรงข้าม...เธอเพิ่งรู้ว่าตัวเองโหยหาอ้อมกอดของใครสักคนเช่นกัน

“หนูไม่เหลือใครอีกแล้ว...นอกจากพี่จันทร์”

ถ้อยคำของน้องสาวกระแทกเข้าสู่กลางใจ พราวจันทร์ชะงักงัน ความรู้สึกเคืองคว้างราวกับเด็กหลงทางนั้นถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นจากเจ้าของอ้อมแขน พราวจันทร์ไม่อยากยอมรับว่าหัวใจที่เธอเคยคิดว่ามันแตกเป็นเสี่ยงๆ ตั้งแต่วันที่ถูกรบรุมหักหลัง ค่อยๆ ประกอบร่างขึ้นมาใหม่อย่างซำๆ

มือที่เคยเกร็งแน่นคลายออก พราวจันทร์ลูบแผ่นหลังกลมกลิ้งของน้องสาวด้วยท่าทางเก้ๆ กังๆ

“ชั้นไซ้ร้องไห้ทำไม” เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น เพื่อนสนิทของ

ตะวันฉายนั่นเอง

“ชั้นไชน่มันร้องให้ทุกวันนี้แหละ แค่น้ำค้างระเหยจากยอดหญ้ามัน
ก็ร้องแล้ว” เพื่อนผู้ชายท่าทางต้งต้งเอ๋ย

“แต่มันไม่เคยร้องให้โหยๆ แบบนี้นี่นา”

“สวัสดีครับคุณป้า” ชายหนุ่มไม่ต่อความกับเพื่อนรัก เขาก็มืดริษะ
ไหว้พรารจันทร์อย่างชดช้อย

“อ๊วย หนูกราบขอโทษค่ะที่เสียมารยาท เป็นห่วงชั้นไชน่มากไปหน่อย”
ผู้หญิงคนนั้นกระพุ่มมือไหว้พร้อมยิ้มแหย

“คุณป้าเป็นญาติทางคุณพ่อแน่เลย หน้าเหมือนคุณพ่อเลยครับ”

“เอ...แต่คุณพ่อเป็นลูกกำพร้าไม่ใช่เหรอแก”

แม้หญิงสาวจะกระซิบ พรารจันทร์ซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ก็ได้ยิน เส้นเลือด
บนขมับของเธอเต้นตุบๆ ตั้งแต่ได้ยินคำว่า ‘ป้า’ แล้ว

“นี่ไม่ใช่ป้าฉัน แต่เป็นพี่สาวของฉันต่างหาก” ตะวันฉายโผล่ขึ้นมา

“หา พี่สาว!” สองหนุ่มสาวอ้าปากค้าง

“พี่จันทร์ พี่สาวคนเดียวของฉัน ที่ฉันเคยบอกพวกแกไง จำได้รึยัง”

ตะวันฉายกอดพรารจันทร์ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“ว้าย ตายแล้ว!” ชายหนุ่มกับเพื่อนผู้หญิงอุทานพร้อมกัน

“ขอโทษแทนเพื่อนๆ ด้วยนะค่ะพี่จันทร์ นี่เพื่อนสนิทของหนูค่ะ ชื่อ
เอวี”

“เอ-อาวธ วี-ว่องไวค่ะ กราบขอโทษ เอ่อ...ซิส...มากๆ เลยนะค่ะ”

ชายหนุ่มทำความเคารพอย่างดงาม

“ไม่เป็นไร” พรารจันทร์ไหว้ตอบ

“แล้วนี่ก็บันนี่ หรือบัณฑิตะ” ตะวันฉายผายมือไปทางเพื่อนสาวที่
พนมมือไหว้พรารจันทร์ทันที

“ทำไมแกร้องให้โหยขนาดนั้น เสียใจเรื่องคุณพ่อมากเหรอ ทำใจดีๆ
ไว้นะ” บัณฑิตรีบหลังเพื่อน

“ฉันแค่ดีใจที่พี่จันทร์มา” ตะวันฉายอธิบายด้วยหน้าแดงๆ

“ดีใจ แล้วทำไมต้องร้องไห้” บัณห์รีนง

“ฉันคิดถึงพ่อ เห็นพี่จันทร์ก็เหมือนเห็นพ่อ ฉันไม่เหลือใครอีกแล้วนี่ นอกจากพี่” ตะวันฉายเขย้ามือพี่สาว จ้องมองพราวจันทร์อย่างอ่อนๆ

สำหรับคนเป็นพี่แล้ว เธอบอกไม่ถูกว่าควรรู้สึกเช่นไร แต่ไม่น่าจะเป็นความรู้สึกเดียวกันกับตะวันฉายแน่ๆ

“แกจะไม่เหลือใครไต่ยังงี้ แล้วพวกฉันล่ะ” บัณห์รีไวย ขณะทีอาวุธพยักหน้าหงึกๆ

“ฉันรู้ว่าไม่มีพวกแก แต่ฉันหมายถึงคนในครอบครัวต่างหาก ถึงไม่มีพ่อแม่ ฉันก็ไม่หวั่นเดียวกระเทียมลึบอีกแล้ว เพราะมีพี่จันทร์” ตะวันฉายซบหน้าลงกับมือของพี่สาวอย่างประจบ

หัวคิ้วของพราวจันทร์กระตุก นึ่มนมากเกินไปแล้ว เธอดึงมือออก ขยับไปข้างหลังก้าวหนึ่ง และนั่นก็ทำให้ตะวันฉายหน้าเสีย ขณะที่บัณห์รีขมวดคิ้วมุ่น

“ซิสละ ซิสยังไม่ได้ไปกราบคุณพ่อเลยใช้มั้ยคะเนี่ย” อาวุธช่วยแก้สถานการณ์ด้วยการเปลี่ยนเรื่อง

“จริงด้วย ฉันก็มัวแต่ร้องไห้ ขอบใจที่เตือนนะเอวี่ พี่จันทร์คะ ไปหาพ่อกัน พ่อต้องดีใจแน่ๆ” ตะวันฉายกุมมือพี่สาวห่มบ จูงไปใกล้โถงศพ และเคาะข้างโถง “พ่อจ๋า พี่จันทร์มาแล้ว พ่อเห็นแล้วใช้มั้ย ตะวันบอกแล้วว่าพี่ต้องมา พี่จันทร์ทักพ่อสิคะ”

อาวุธรู้สึกจุกจุกจนขยับปากขึ้นให้พราวจันทร์หนึ่งดอก หญิงสาวรับไปถือไว้ ไม่รู้จริงๆ ว่าควรกล่าวอะไรกับบิดาผู้ล่วงลับทั้งที่มีสารพัดเรื่องที่อยากพูดมาตลอดสิบกว่าปี แต่ในวันนี้เธอทำได้เพียงมองรูปภาพของเขา ดวงตาซึ่งเธอจดจำได้แม้ในยามฝันจึงตอบมา

“พ่อ...จันทร์ขอโทษที่มาช้า ขอให้พ่อไปสู่สุคติเนะคะ อะไรที่เราเคยทำไม่ดีต่อกัน จันทร์ขออโหสิกรรม” เธอกล่าวในใจ ปักธูปลงในกระถาง ผาก

ถ้อยคำไปกับสายลมที่พัดแผ่ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบิดาจะได้ยินหรือไม่

“พ่อรอพี่ทุกวัน...รอมาทตลอดชีวิต ตอนนี้พ่อคงสมหวังแล้ว” น้ำตาของตะวันฉายไหลคลออีกครั้ง

“หยุดร้องไว้ก่อนเถอะซินี ไช้ แยกกำลังมาแล้ว เดี่ยวเมกอัปหลุดหมด” บัณณรีเตือน

“เมกอัปหลุดไม่น่ากลัวเท่ามาสคาราไหลเยิ้มเป็นยายหน้าผีหมีแพนดา แกร็บเช็ดซะเร็วๆ เดี่ยวพี่ตุลย์มาเห็นเข้าห rokok” อาวุธยืนกระดาษะเช็ดหน้าให้เพื่อนรัก

พราวจันทร์ขมวดคิ้วเมื่อได้ยินชื่อบุคคลที่ถูกกล่าวถึง

“ไม่หลุดห rokok ฉันใช้มาสคารากันน้ำอย่างดี ต่อให้ฝนถล่มฟ้าทลายมาสคาราก็ไม่เลอะ” ตะวันฉายซับน้ำตาอย่างบรรจง

“แกนี่ไม่เจียมตัวเลยนะน้องเอวี ไม่รู้ซะแล้วว่าพูดอยู่กับใคร อนาคตเมกอัปอาร์ทิสต์ระดับท็อปทรีของโลกเลยนะยะ” บัณณรีแฉะใส่

“ยะ! ยายคอสดมถึก แกอย่ามาเถียงเรื่องผมเผ้ากับแฮร์สโตลิสต์มือหนึ่งอย่างฉันก็แล้วกัน” อาวุธทำสะเอว

“เอ๊ะ! นี่นี่” บัณณรีเงี้ยวแซนขึ้น

“เลิกทะเลาะกันซะทีเถอะน่า อายพี่จันทร์เขา” ตะวันฉายปราม

“อู๊ปส์!” อาวุธยกมือขึ้นปิดปาก “อรรถรสนะ เราไม่ได้ตบกันจริงๆ ห rokokคะพี่จันทร์ ถ้าเอาจริง หนูไม่ตบ เดี่ยวเสียมือที่ทำเงินทำทองให้กระที่บมันเลยดีกว่า”

“น้องเอวี!” บัณณรีทำเสียงเข้ม

“พอได้แล้ว นี่เพื่อนนะ” ตะวันฉายดูอย่างไม่จริงจังนัก

เพื่อนทั้งสองหลุดหัวเราะ ตะวันฉายจึงขบขันไปด้วย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสนิทสนมจนล้อเล่นกันเป็นปกติ

พราวจันทร์มองรอยยิ้มหลังน้ำตาของน้องสาวต่างมารดาอยู่เงียบๆ หนาตร้องไห้มาอย่างหนัก ความสวยสดใสของตะวันฉายก็ยังโดดเด่นทะลุ

คราบน้ำตาประหนึ่งมีสปอตไลท์ส่วนตัวส่องอยู่ตลอดเวลา

“เราลงไปรับแขกกันเหอะ นี่ก็ทยอยกันมาเยอะแล้ว แยกไปตบแป้งชะหน่อยนะชั้นไซน์ เดี่ยวจะสวยสู้ฉันไม่ได้” อาวุธแกล้งยั่ว

“ยะ” ตะวันฉายรับคำและคว้ามือพรารจันทรอย่างสนิทสนม “ไปห้องน้ำเป็นเพื่อนหนูหน่อยนะ เสร็จแล้วเราไปรับแขกกัน มีคนอยากเจอพี่จันทรเพียบเลยคะ”

“แต่พี่ไม่อยากเจอใคร”

“ไม่ได้หรอกคะ พี่เป็นลูกพ่อนะ มาคะ ไปข้างล่างกัน”

น้องสาวไม่รอให้เธอปฏิเสธซ้ำ ก็ฉุดมือพรารจันทรลงไปจากเมรุ

โชคเข้าข้างพรารจันทร

มีแขกเหรื่อมาร่วมงานอย่างคับคั่งจนตะวันฉายต้องคอยวิ่งวุ่นต้อนรับผู้เป็นพี่สาวจึงถือโอกาสหลบออกมายืนอยู่ตามลำพังบริเวณสวนหย่อมระหว่างศาลา ห่างจากเมรุมากพอสมควร แต่ก็ยังเห็นโลงศพของบิดาอยู่ไกลๆ

หญิงสาวอยากใช้เวลาช่วงสั้นๆ สงบสติอารมณ์ เธอรู้มาตลอดว่าห่างเหินจากบิดามากเพียงไร แต่การที่ได้มาเห็นตะวันฉายสนทนากับแขกมากหน้าหลายตาซึ่งต่างก็คุ้นเคยกับบิดา และเห็นคนเหล่านั้นมีท่าแปลกใจที่รู้ว่าเจตน์มีบุตรสาวอีกคนหนึ่ง ส่งผลให้พรารจันทรตระหนักถึงความเป็นคนนอกขึ้นมาอีกครั้ง

เธอไม่รู้เรื่องของบิดาเลย ไม่ทราบด้วยซ้ำว่าหลังจากเธอไป เกิดอะไรขึ้นบ้าง เธอไม่อาจตอบคำถามเรื่องการตายของเจตน์ตามที่แขกบางส่วนซักไซ้ เธอเกลียดสายตาประเมินของพวกเขา มันทำให้พรารจันทรรู้สึกเป็นส่วนเกิน

หญิงสาวอยากออกไปจากงานให้รู้แล้วรู้รอด แต่นี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่เธอจะได้อยู่กับบิดาในขณะที่เขายังมีร่าง แม้ว่าร่างนั้นจะนอนอยู่ในโลง

ก็ตาม

ความเครียด การอดนอน และความสะเทือนใจส่งผลให้ท้องไส้ของ
พรารัจน์ปั่นป่วน ทั้งยังรู้สึกเวียนหัว

หญิงสาวหันหลังให้โลงศพของบิดาบนเมรุ ตั้งใจจะหาที่นั่งพัก เธอ
เปิดกระเป๋าสาน ความหยาตมซึ่งอยู่ตรงไหนสักแห่ง แต่ยังไม่เจอ

พรารัจน์ขยับขาแว่นตา ก้มหน้า เพ่งมองเข้าไปในกระเป๋ พร้อมกับ
กับก้าวไปยังทิศทางซึ่งมีเก้าอี้วางอยู่ เธอไม่เห็นชั้นบันไดเตี้ยๆ หญิงสาวจึง
ก้าวพลาด ถลาไปข้างหน้า กระเป๋าสานหล่นลงกับพื้น ข้าวของและยาตม
ร่วงกราว!

แต่ก่อนที่เธอจะล้มลงไปด้วย ใครคนหนึ่งก็มารับไว้

หัวใจไม่เคยจาก

โอ้ย...แย่แล้ว...มันต้องเจ็บมากแน่ๆ!

พรารจันทรหลับตาปี แต่นอกจากเธอจะไม่รู้สึกเจ็บแล้ว ยังมีความ
มันคงอันหอมละมุนรองรับอยู่อีกด้วย

หญิงสาวลืมนตาโพล่ง แม่แวนตาจะเอียงกระแท่เร่อยู่บนตั่งจุมก เธอ
ก็ยังมองเห็นว่าตนซุกหน้าอยู่กับแผงอกกว้างของชายหนุ่มวัยสามสิบเศษ
หน้าตาหล่อเหลาราวกับดารา และมีดวงตาแวววาวราวกับจับหมู่ดาวที่พร่าง
พรารอยู่บนท้องฟ้ามาไว้ในนั้น

หัวใจของพรารจันทรเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นกับใคร แม้แต่บรม
นะ...นี่มัน...พี่ตุลย์ของเธอไม่ใช่หรือ?!

ไม่สิ ไม่ใช่อีกแล้ว...แต่ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำหล่อเนี้ยบคนนี่คือ
ตูนทรัพย์ นับทรพย์มหาศาล บุคคลที่เพื่อนของตะวันฉายกล่าวถึงเมื่อครู
เขาคือผู้กุมบังเหียนบริษัทนับทรพย์มหาศาล จำกัด (มหาชน) อันยิ่งใหญ่
ระดับภูมิภาคเอเชีย ซึ่งสืบทอดกิจการมาถึงสี่ชั่วอายุคนแล้ว

ตอนเด็กๆ ยามที่พรารจันทรคิดถึงบิดา เธอก็นึกถึงตูนทรัพย์ไปด้วย

แต่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับเจตน์...ไม่เคยติดต่อมา ไม่คิดถึงเธอ และคงจำเธอไม่ได้ มีเพียงเธอเท่านั้นที่เฝ้านึกถึงเขา

พราวจันทร์แอบติดตามข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของบิดา รวมถึงเรื่องของบริษัทนัทรพยมหาศาลซึ่งเจตน์ทำงานอยู่จนถึงวาระสุดท้าย เธอได้ทราบว่าตนุทรัพย์เข้ามาดำรงตำแหน่งซีอีโอต่อจากเจ้าสัวนับทองตั้งแต่นั้นหลายปีก่อน มีรูปกับบทสัมภาษณ์ของชายหนุ่มอยู่ในสื่อต่างๆ แม้ว่าพราวจันทร์จะน้อยเนื้อต่ำใจ แต่ก็ยินดีในความสำเร็จของตนุทรัพย์

หลายครั้งที่ตะวันฉายลงรูปถ่ายซึ่งมีชายหนุ่มหรือบุคคลในครอบครัวเขาอยู่ด้วยพร้อมกับแท็กชื่อตนุทรัพย์ในโซเชียลมีเดีย พราวจันทร์ตามลิงก์เข้าไปดู ทว่าตนุทรัพย์ตั้งคำถามเป็นส่วนตัวไว้ จำกัดจำนวนผู้ชมเฉพาะคนที่เป็เพื่อนในทุกช่องทางของโซเชียลมีเดีย เธอจึงไม่อาจล่วงล้ำเข้าสู่โลกของเขาได้

นี่ถือเป็นครั้งแรกในรอบยี่สิบกว่าปีที่พราวจันทร์ได้เข้าไปใกล้ตนุทรัพย์มากที่สุด โกลัณแทบจะถูกหุ้มดวาระยิบระยับในดวงตาของเขาดึงดูดให้เคลิบเคลิ้มหลงใหล

เรียวกปากหยักซึ่งมีไรเคราจางๆ ขยับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มมาให้ พราวจันทร์เกือบจะยิ้มตอบ หากไม่ได้ยินเสียงใครอีกคนถามขึ้นดังๆ

“คุณป้าเป็นลมหรือครับเจ้านาย”

ห้วงอวกาศซึ่งมีดวงดาวสุกสกาวงดงามถูกระเบิดทำลายล้างดังบึ้ม!

พราวจันทร์ทะเล้งพรวดจากอ้อมแขนแกร่ง พลั่กอกของชายหนุ่มในสูทสีดำหล่อเนี้ยบออกไปอย่างแรง เธอได้ยินเสียงตนุทรัพย์อุทานเบาๆ

หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นผู้ชายอีกคนซึ่งสวมชุดซาฟารียืนอ้าปากค้างอยู่ ในมือของเขามีกระเป๋าสานที่เจ้าตัวคงเก็บมาให้ ก่อนเขาจะโวยวายเสียงดังลั่น

“ค่อยๆ ครับคุณป้า เอายาหอมมัยครับ ใครมียาหอมบ้าง เอามาให้คุณป้าเร็ว”

ระเบิดอีกลูกแตกก้องในหัวของพรารจันทร์!

เธอไม่กล้าแม้แต่จะเหลือบมองตุนทรัพย์ผู้เติบโตขึ้นเป็นหนุ่มหล่อ
ราวกับเจ้าชายในฝัน หญิงสาวคว้ากระเป๋าสานจากมือคนพูด พิมพ์ขอบคุณ
แล้วก็หันหลังดู จ้าพรวดหนีไปด้วยความอับอาย

ตุนทรัพย์ยังอยู่ในงาน ซึ่งมันแน่นอยู่แล้ว เขาสนิทกับบิดาของเธามา
แต่ไหนแต่ไรแล้ว ครอบครัวของเขาก็เช่นกัน

เจ้าสัวนับทองและคุณนายสร้อยเพชร บุพการีของชายหนุ่มอยู่ตรง
เก้าอี้ประธาน นื่องๆ ของนับทองนั่งอยู่เก้าอี้ถัดไป ต่อด้วยตุนทรัพย์ และ
ตะวันฉาย

พรารจันทร์กัดเล็บด้วยความกลุ้มใจ เธอไม่กล้าสู้หน้าชายหนุ่มอีก
แล้ว โทษฐานที่ซุ่มซำม แล้วยังปล่อยเนื้อปล่อยตัวอยู่ในอ้อมกอดเขาเป็น
นาน แถมยังถูกผู้ติดตามของเขาเรียกว่า ‘ป้า!’

น่าอายชะมัด ใครจะคิดว่าเธอจะกลับมาเจอเขาอีกครั้งในสถานการณ์
เช่นนี้ เธอขายหน้าเสียจนไม่กล้าให้ชายหนุ่มเห็นเป็นครั้งที่สอง

เธอคงกลับไปหาตะวันฉายไม่ได้อีกแล้ว!

หญิงสาวลอบมองตุนทรัพย์กับนื่องต่างมารดา บทสนทนาระหว่าง
ตะวันฉายกับเพื่อนๆ ตลอดจนเกมต่างๆ ที่ไม่น่าจะเกิดจากลีของบรัชออน
บนवलเกมของตะวันฉายน่าจะบ่งบอกได้ว่า ทั้งคู่มีความสัมพันธ์ที่พิเศษ
ต่อกัน

พรารจันทร์ยิ้มขึ้นๆ ระหว่างที่เธอไปมีชีวิตใหม่อยู่กับมารดาที่ลำพูน
บิดาก็มีภรรยากับบุตรสาวคนใหม่ ตุนทรัพย์เองจึงได้มีน้องสาวคนใหม่ด้วย
เช่นกัน

เขาคงลืมเธอไปแล้ว เหมือนที่บิดาเธอเองก็ลืม

หลายปีที่ไม่มีเธออยู่ ความแน่นแฟ้นระหว่างพวกเขาคงพัฒนาไกล
ไปมากกว่าการเป็นพี่น้องกันธรรมดา ตุนทรัพย์กับตะวันฉายช่างเหมาะสม

กันราวกับกิ่งทองใบหยก ผู้ชายหล่อเนี้ยบราวกับพระเอกหนังยอมนุ้ยกับสาวน้อยผู้งดงามผ่องใสประดุจดวงอาทิตย์เจิดจ้าซึ่งสะกดสายตาทุกคน

พราวจันทร์เบี่ยงตัวหลบหลังเสาต้นใหญ่ทันทีที่เห็นว่าตุ่นทรัพย์เหลือบมองมาทางนี้ เป็นธรรมดาของดวงจันทร์ซึ่งต้องเร้นกายอยู่ในความมืด

หญิงสาวหลบเลี้ยวพวกเขาไปจนตลอดพิธีฉาปนกิจศพ แม้จะสังเกตเห็นว่าตะวันฉายและเพื่อนรักทั้งสองชะเง้อมองหาตน เธอแฝงตัวเดินตามผู้คนกลุ่มใหญ่ที่ขึ้นไปบนเมรุตอนเผาหลอก เพื่อนำดอกไม้จันทน์ใส่ในเตาเผาศพของบิดา โชคดีที่ไม่มีใครสนใจ

ทว่าในช่วงเวลาแห่งการเผาจริง ตุ่นทรัพย์กับบุพการีอยู่ร่วมพิธีด้วย พราวจันทร์จึงไม่กล้าขึ้นไปบนเมรุ หญิงสาวเกลียดตนเองที่อับอายเกินกว่าจะเผชิญหน้า จึงได้แต่ยืนส่งบิดาอยู่ไกลๆ

หญิงสาวร่ำไห้อยู่เงียบๆ ปล่อยให้ น้ำตาไหลริน ทั้งที่เธอพยายามควบคุมสติความสามารถ

กลุ่มควันที่ลอยจากปล่องไฟของเตาเผาศพคือร่องรอยสุดท้ายของบิดา และอีกไม่ช้าร่างของเขาก็จะเหลือเพียงเศษกระดูก

‘ไม่มีอีกแล้ว ‘พ่อ’ ที่เธอโหยหา ไม่มีแม้แต่คำรำละหว่างกัน

มาน้ำตาไหลลงมาดบังจนพราวจันทร์มองไม่เห็นควันที่ปลุกออกจากปล่องไฟ เธอใช้หลังมือเช็ดน้ำตา แต่ยิ่งเช็ด น้ำตาก็ยิ่งหลังไหลมากขึ้น “ผ้าเช็ดหน้าครับ”

เสียงนุ่มนวลเรียกให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองไปยังคนพูดโดยพลัน ตุ่นทรัพย์ยื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้พร้อมกับรอยยิ้มอ่อนโยน ดวงดาวในดวงตาทอประกายอบอุ่นราวกับต้องการปลอบประโลมเธอ

“เอาไปสิครับ” ชายหนุ่มคะยั้นคะยอ

พราวจันทร์ยื่นมือออกไปอย่างลังเล ทว่ายังไม่ทันรับผ้าเช็ดหน้า ผู้ชายสวมชุดซาฟารีคนเดิมก็วิ่งเหยาะๆ มาพร้อมส่งเสียงโหวกเหวก

“คุณป้ามาอยู่นี่เอง ผมหายาหอมมาให้ได้แล้วครับ แต่ว่าหาคุณป้าไม่เจอ นี่ครับยาหอม”

พรารวจจันทร์ชะงักกึก เธอเบิกตากว้างมองผู้ชายคนนั้นสลับกับมองตุ่นทรัพย์ด้วยความอับอายแทบมุดแผ่นดินหนี

“ขอโทษค่ะ”

หญิงสาวพูดเร็วๆ และรีบหนีไป ทิ้งตุ่นทรัพย์ไว้กับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น

พรารวจจันทร์หลบไปซ่อนตัวเงิบๆ จนกระทั่งแน่ใจว่าตุ่นทรัพย์กับบุพการีเดินทางกลับไปแล้ว เธอจึงขึ้นไปไหว้ลาบิดาบนเมรุอีกครั้ง

ตะวันฉายยืนนั่งสงบอยู่หน้าเตาเผา ใบหน้าหวานอาบน้ำตา แต่ยังคงงาม

“หนูคิดว่าพี่จันทร์กลับไปแล้วละอีก”

“ยังหรอก พี่จะมาลาพ่อก่อน” พรารวจจันทร์พนมมือไหว้ที่เตาไฟหลับตากล่าวลาบิดาในใจ แล้วจึงลืมหัดขึ้น

“หนูตามหาพี่ตั้งนาน เจ้าสัวกับนายหญิงอยากเจอค่ะ”

“พี่ไม่พร้อมจะเจอใคร ขอโทษด้วย”

เสียงเรียบๆ ของเธอทำให้ตะวันฉายชะงักงัน ก่อนเจ้าตัวจะพยักหน้า

“ค่ะ หนูเข้าใจ”

พรารวจจันทร์ผงกศีรษะให้น้อง บรรยาภาศเคร่งเครียดเสียจนเธอตัดสินใจว่าควรต้องไปจริงๆ หญิงสาวผินมองเตาเผาเป็นครั้งสุดท้าย แต่เท่าทั้งสองไม่ยอมก้าวออกไป

“พรุ่งนี้เรามาเก็บอัฐิพ่อได้ตั้งแต่เช้า หนูว่าจะฝากท่านไว้ข้างๆ แม่ในห้องเก็บอัฐิในสุสาน พี่จันทร์...มากับหนู...ได้มั๊ยคะ” คนถามจับมือเธออย่างอ่อนหวาน น้ำตาเอ่อคลอ “นะคะ หนูคงมาคนเดียวไม่ได้ ถ้าไม่มีพี่”

“เพื่อนๆ เอล่ะ”

“เพื่อนก็ไม่เหมือนพี่ นี่เพื่อนะคะ...พ่อของเราสองคน”

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะคำพูดหรือดวงตาแววอนของน้องสาวกันแน่ที่ทำให้
พรารจันทร์จำต้องกลืนคำปฏิเสธลงไป

“ก็ได้ พี่จะมา”

“ขอบคุณค่ะ” ตะวันฉายโผกอดเธอด้วยรอยยิ้มผสมน้ำตา

พรารจันทร์นึ่วหน้าพลางแกะมือนุ่มนวลของน้องสาวออก ทว่าตะวัน
ฉายยังคงใช้มือทั้งสองกอดเธอไว้

“พ่อต้องดีใจแน่ๆ ที่พี่จะมาด้วย” ตะวันฉายหันไปสะอึกสะอื้นกับเตา
เผาศพ “พ่อขา พรุ่งนี้พี่จันทร์จะมารับพ่อด้วยอีกคนนะค่ะ เรื่องที่พ่อฝากไว้
ตะวันจะจัดการให้ พ่อไม่ต้องห่วง”

พรารจันทร์รู้สึกสะกิดใจกับคำพูดของน้องสาว เธอย่นหัวคิ้วมอง
ตะวันฉายด้วยความสงสัย

“พ่อสั่งเอาไว้มานานแล้วค่ะ ให้หนูบอกพี่จันทร์ให้ได้ ไม่งั้นพ่อคง...
นอนตาไม่หลับ”

“พ่อสั่งว่าอะไร”

“พี่จันทร์กลับบ้านกับหนูนะค่ะ คือนี่ไปค้างด้วยกัน แล้วหนูจะบอก”

“เธอบอกพี่ที่ก็ได้” มันจะได้จบๆ พรารจันทร์ต่อประโยคเองในใจ

“ไม่ได้หรอกค่ะ มันเป็นคำสั่งเสียที่พ่อเขียนไว้ หนูเก็บไว้ที่บ้าน พี่
ต้องอ่านมันเอง...นะค่ะพี่จันทร์ กลับบ้านเราด้วยกันเถอะนะ” ตะวันฉาย
เขย่ามือเธออย่างอ่อนๆ

“บ้านของเธอคนเดียว ไม่ใช่ของพี่” พรารจันทร์แก้คำผิด

“ของพี่จันทร์ด้วยค่ะ พ่อทำพินัยกรรมยกบ้านให้พี่กับหนูคนละหลัง
กัน”

“คนละหลัง...” พรารจันทร์ขมวดคิ้ว

“ค่ะ” ตะวันฉายพยักหน้า “บ้านมีสองหลัง ของเราสองคน ถ้าพี่จันทร์
กลับบ้านกับหนู ก็จะเข้าใจเอง”

ตอนที่แม่พาพรารจันทรออกไปจากบ้านหลังนี้ เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะไม่ได้กลับมา นั่นคือเมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้ว

บ้านหลังน้อยซึ่งพรารจันทรจำได้รางๆ ไม่เปลี่ยนไปจากเดิมนัก สีของอาคารที่ยังใหม่บ่งบอกว่าผู้อยู่อาศัยดูแลมันอย่างดี

สิ่งที่เปลี่ยนไปนอกจากต้นไม้ซึ่งเติบโตจนร่มรื่นไปทั่วบริเวณแล้ว พื้นที่ว่างที่แต่ก่อนเคยเป็นสนาม บัดนี้มีบ้านอีกหลังหนึ่งตั้งอยู่ ขนาดของมันใกล้เคียง หรืออาจเล็กกว่าบ้านหลังเก่าเสียด้วยซ้ำ

“นั่นบ้านหนูค่ะ พ่อสร้างใหม่ตอนแต่งงานกับแม่ หลังเดิมของพีจันทร พ่อเก็บไว้ให้พี่”

ตะวันฉายเล่าด้วยรอยยิ้มติดจะเศร้าสรว้อยหลังจากที่พรารจันทรขับรถพิกอัปบุโรทั่งของตามาจอดเคียงข้างรถมินิคันทรูของตะวันฉายในโรงรถ และออกมายืนบนสนามหญ้าด้วยกัน

“ปกติแล้วไม่มีใครอยู่ในบ้านพีจันทรหรอกนะค่ะ แต่เราก็กี่ทำความสะอาดอาทิตย์ละสองครั้ง พ่อมักจะหอบงานไปทำในนั้น หนูให้คนทำความสะอาดทุกวันตั้งแต่ตอนที่เรายุ่โทรศัพท์กัน เพื่อพีจันทรจะกลับมาค้ำ หรือถ้าพี่อยากไปนอนบ้านโน้นด้วยกันก็ได้นะค่ะ หนูให้เขาทำห้องพักแขกไว้แล้วเหมือนกัน”

“ขอบใจจ้ะ ถ้าค้ำพีก็จะค้ำในบ้านหลังนั้นแหละ” พรารจันทรบ่นุ้ยปากไปยังบ้านเดิมของเธอ “แค่คืนเดียว พรุ่งนี้พี่ก็ไปแล้ว”

เธอตาผาดไปเองหรือไม่ที่เห็นตะวันฉายมีสีหน้าผิดหวัง

“เราเข้าไปกันเถอะค่ะ” น้องสาวชวนและหันไปส่งแม่บ้านจากประเทศใกล้เคียงให้นำกระเป๋าเดินทางใบน้อยของพรารจันทรตามมา

พรารจันทรหยุดยืนหน้าประตู รอให้ตะวันฉายไขกุญแจ การมองประตูบานเดิมที่เปิดออกอีกครั้งสร้างความตื่นตันทันพอๆ กับทำให้เธอรู้สึกผูกแน่นในอก คัดขึ้นมาถึงจมูก อัดทันทันสู่กระบอกตาที่ร้อนผ่าว และพร้อมจะกลั่นน้ำตาให้ร่วงริน

ภณทาร์กัธสาวไม่เคยรู้มาก่อนว่าการเข้ามาในบ้านจะให้ความรู้สึกทั้งเต็มตื่นและโหวงเหวงระคนกัน แต่ที่แน่ๆ เธอเพิ่งตระหนักว่าตนคิดถึงบ้านหลังนี้มากเพียงไร

หรือบางที...สิ่งที่เธอคิดถึงอาจไม่ใช่บ้าน ข้าวของเครื่องใช้ หรือบรรยากาศเดิมๆ แต่เป็นบุคคลซึ่งเคยอาศัยอยู่ด้วยกันต่างหาก

หญิงสาวก้าวเข้าไปในบ้านและเห็นจริงดังที่ตะวันฉายบอก...ทุกอย่างยังคงสภาพเดิมเฉกเช่นวันสุดท้ายที่พรารัจนทร์จากไป เธอจำไม่ได้ชัดเจนหรอก แต่ความรู้สึกและความทรงจำจางๆ ในหัวบอกเช่นนั้น

พรารัจนทร์มองห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นส่วนหน้าสุดของบ้าน มีโซฟาที่บิดามักนั่งดูโทรทัศน์ มารดาอ่านหนังสือ แล้วเธออยู่ไหนล่ะหรือ ก็นอนหนุนตักพ่ออยู่ล่ะสิ บางทีก็นั่งบนโต๊ะเล็กๆ ติดประตูกระจกตรงนั้น หันหน้าออกไปชมสวนดอกไม้

หญิงสาวโน้มกายลง ไล่ปลายนิ้วไปบนโต๊ะซึ่งมีตัวอักษร ก ถึง ฮ พร้อมภาพการ์ตูนประกอบอย่างที่ได้ก่ในรุ่นเธอคุ้นเคยกันดี ‘พ่อ’ เคยสอนเธอปั่นดินน้ำมัน วาดรูป และเล่นตัวต่อซึ่งกล่องของมันยังคงวางอยู่บนตู้ข้างหน้าต่าง

พรารัจนทร์เปิดฝากล่อง หยิบตัวต่อสีสวยออกมาพิศมองด้วยความประหลาดใจที่บิดายังเก็บไว้ เธอกำตัวต่อในมือแน่น ปล่อยให้ป่วนเล็กๆ กดอึ้งมือ ราวกับต้องการประคับความรู้สึกในวันวานให้ขึ้นใจ

เสียงกระแอมที่ดังขึ้นดังสติของพรารัจนทร์กลับสู่ปัจจุบัน เธอเห็นตะวันฉายมองมาอย่างเกรงใจ

“ขอโทษนะคะพี่ หนูจะขอตัวไปหยิบบินยกรรมาบของที่พ่อฝากไว้ให้พี่แป๊บหนึ่ง เดี่ยวจะรีบมา เชิญพี่ตามสบาย” ตะวันฉายก้าวออกไป ก่อนจะหันหลังกลับมาใหม่ “กระเป๋าดินทาง หนูให้เอาขึ้นไปไว้บนห้องนอนแล้วนะคะ แต่ถ้าพี่เปลี่ยนใจไปนอนบ้านโน้นด้วยกันก็ไม่มีปัญหาอะ ตามสบายนะคะ นี่คือบ้านของพี่เหมือนกัน”

น้องสาวเดินออกไปแล้ว ทั้งพรารจันทรให้ยืนแคว้งคว้างด้วยความรู้สึกเหมือนเด็กหลงทาง แม้จะอยู่ในบ้านซึ่งเคยอาศัย

เธอมองไปรอบๆ มีทั้งความหดหู่จนอยากวิ่งหนีออกไป แต่กระนั้นก็รู้สึกโหยหาจนไม่อยากลาจาก หญิงสาวสำรวจไปรอบๆ ชั้นหนึ่งของบ้านด้วยความรู้สึกปั่นป่วน ก่อนจะก้าวขึ้นบันได และตรงเข้าไปตามทิศทางของห้องนอนซึ่งเธอจำได้เล่ายๆ

ห้องนอนใหญ่ก็ไม่ต่างจากบริเวณอื่นซึ่งแทบไม่เปลี่ยนไปจากเดิม มีเตียงขนาดคิงไซส์ของบิดามารดาตั้งอยู่กลางห้อง และเตียงเล็กๆ อีกหลังหนึ่งของเธอเอง

พรารจันทรเปิดผ้าคลุมเตียงลายการ์ตูนออก คลี่ยืมเมื่อเห็นดวงตากกลมแป๋วคู่หนึ่งจ้องตอบมา

มันคือตุ๊กตาฮิปโปโปเตมัสสีเทาอ่อน ขนฟู นุ่มนวล ห้องป่องอย่างน่าขัน หญิงสาวหยิบมันขึ้นมา เจ้าฮิปโปอ้าปากกว้างราวกับยิ้มทักทายเธอด้วยความยินดี

“หวัตติ พี่ปากอ้า” หญิงสาวกอดเจ้าฮิปโปแนบแน่น ซุกหน้าลงกับศีรษะนุ่มนวลของมันพร้อมกับหลับตา

นี่คือเพื่อนที่เธอรักมากที่สุด รักพอๆ กับ ‘คนให้’ และติดมันพอๆ กับที่เธอติดเขา

ตอนที่พรารจันทรได้มันมา เธอติดมันมาก พาไปด้วยทุกที่ นอนกอดทุกคืน แต่ยามที่มารดาพาเธอหนีออกจากบ้านหลังจบบิดาทำผู้หญิงอื่นตั้งครรภ์ และผู้หญิงคนนั้นมาอละวาดทวงสิทธิ์ถึงบ้าน มารดาก็รีบเก็บของเท่าที่จำเป็น แล้วอุ้มเธอขึ้นรถทัวร์ โดยไม่ได้เอาตุ๊กตาสุดที่รักตัวนี้ไปด้วย พรารจันทรร้องไห้หามันทุกวัน พอๆ กับที่ร่ำไห้คิดถึงบิดา

ผู้เป็นบิดาต้องขับรถขึ้นเขียงใหม่ไปหาตุ๊กตาที่คล้ายกันมาทดแทน แม้จะเหมือนกันเป๊ะ แต่ก็ให้ความรู้สึกแตกต่าง พรารจันทรจึงยังร้องไห้จนมารดาโกรธ และยื่นคำขาดให้เธอตัดใจจากมัน เช่นเดียวกับที่ต้องตัดใจจาก

บิดา

ในวัยห้าขวบเศษ พรารจันท์ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น โยเธอจึงต้องทิ้งทุกคนและทุกสิ่งอันเป็นที่รักเพื่อไปใช้ชีวิตใหม่ที่ลำพูน แม้จะรับรู้ว่ามารดาสะท้อนใจอย่างหนัก กอดเธอไว้ให้ทุกคืน คร่ำครวญถึงบิดา สลับกับด่าทอ

พรารจันท์เพิ่งมาเข้าใจตอนโต ตั้งแต่จำความได้ บิดามารดาก็ทะเลาะเบาะแว้งเสียงดังกันเป็นปกติ ไม่มีวันไหนที่พวกเขาไม่ห่มเถียง สร้างความหวาดกลัวให้แก่พรารจันท์จนเธอเก็บความเครียดของผู้ใหญ่มาใส่ตัว

บิดามารดาอาจเคยรักกันตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษา พวกเขาพบกันในงานกีฬามหาวิทยาลัยซึ่งจัดขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ ด้วยความที่คนหนึ่งอยู่กรุงเทพฯ อีกคนเป็นสาวเหนือ พวกเขาจึงคบกันทางไกล ไม่ได้รู้จักกันมากพอก่อนตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน วันที่พวกเขามีพรารจันท์ ความรักก็ลบล้างสิ้นลงแล้ว ลูกไม่ใช่ไซ้ของคล่องใจของใครเลย

นี่มาถึงตรงนี้ พรารจันท์จึงกอดเจ้าปากอ้าแน่นขึ้นอย่างยึดเป็นที่พึ่งเหมือนที่เคยทำในวัยเด็ก

ใบหน้าของเด็กชายซึ่งมอบมันให้หลังจากเขาไปเที่ยวสวนสัตว์เขาตินด้วยกันกับเธอ และรู้ว่าพรารจันท์ติดใจฮิปปโปเตมัส เขาทำหน้าแปลกๆ ตอนเธอขอให้เขาตั้งชื่อให้มัน หลังคิดอยู่นานหลายนาที เขาก็สรุปที่ชื่อ ‘ปากอ้า’

ภาพของเด็กชายซึ่งเป็นดั่งผู้พิทักษ์ดูแลเธอผุดขึ้นในหัวความคิด ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยใบหน้าปัจจุบันอันหล่อเหลา

“พี่ตุลย์” คงลืมไปแล้วว่าเคยมีเธออยู่ในโลก...พรารจันท์ค้อนใส่เจ้าปากอ้า เอามันวางลงบนเตียงตามเดิม

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ตะวันฉายเยิ้มหน้าเข้ามา

“พี่ยูนี่จริงๆ ด้วย ขออนุญาตนะคะ”

น้องสาวต่างมารดาيلمพลางเปิดประตูกว้างขึ้น ในอ้อมแขนตะวันฉาย

มีกล่องใบโตซึ่งตกแต่งลวดลายด้วยกรรมวิธีเดคูพาจ ด้านหลังยังมีแม่บ้าน
หอบลังพลาสติกขนาดใหญ่กว่าเดินตามมา

“ของที่พ่อฝากไว้ให้คะ”

ตะวันฉายยิ้มเศร้า เธอวางกล่องใบสวยลงบนเตียงใหญ่ สั่งให้สาวใช้
วางลังไว้บนพื้นข้างเตียง และยื่นซองเอกสารสีน้ำตาลให้พรารจันทร

“พินัยกรรม พี่ลองอ่านดูนะคะ หลักๆ ก็คือพ่อยกบ้านหลังนี้ให้พี่
อีกหลังให้หนู แล้วก็ทรัพย์สินอื่นอีกนิดหน่อย กับเงินในธนาคาร”

“เธอเก็บไว้เถอะ พี่ไม่เอา”

“แต่พ่อตั้งใจให้พี่นะคะ ท่านสั่งเอาไว้ละเอียดยิบเลย แม้แต่เรื่องบ้าน
ทั้งสองหลัง ถ้าพี่จันทรไม่สบายใจก็กันรั้วระหว่างกันได้ พ่อทำประตูทางออก
ไว้ให้บ้านแต่ละหลังเรียบร้อยแล้ว จะได้ไม่มีปัญหาที่หลัง ถ้าหากว่าพี่
จันทร...เอ่อ...อยากขาย” วงหน้าของตะวันฉายหมองหม่นลง

“พี่ยังไม่คิดเรื่องนั้นหรอก” พรารจันทรเอ่ย

“ค่อยยังชั่วหน่อย” ตะวันฉายยิ้มโล่งอก

“พรุ่งนี้หลังเก็บอัฐิของพ่อ พี่ก็จะกลับลำพูน”

“พี่ไม่อยากอยู่กับหนูอีกสักหน่อยเธอคะ”

พรารจันทรเกือบถามไปแล้วว่าทำไมเธอจึงต้องอยู่ แต่ใบหน้าเศร้า
สลดของน้องสาวทำให้เธอเก็บถ้อยคำไว้

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูเข้าใจ พี่จันทรคงต้องรีบกลับไปทำงาน”

หากไม่ใช่เพราะสีหน้าทุกข์ระทมของตะวันฉายที่ไม่น่าเป็นการเล่น
ละคร พรารจันทรเกือบต่อว่าไปแล้วว่าน้องสาวต้องการเกาะเย้ยคนตกงาน
อย่างตนหรือไม่

ตะวันฉายไม่น่าจะรู้ว่าเธอไม่มีงานให้ต้องลาอีกแล้ว...ไม่มีที่ให้ไป
ด้วยซ้ำ...

พรารจันทรฝากบ้านไว้กับพ่ออยู่แม่อยู่ที่พักอยู่ใกล้กัน บอกพวก
เขาว่าอีกหลายวันกว่าจะกลับไป เธอตั้งใจจะอยู่กรุงเทพฯ เพื่อจัดการธุระ

บางอย่างที่ปรารถนาจะทำมานานแล้ว แต่ไม่มีโอกาส หรือจะพูดให้ชัดๆ ก็คือ เธอไม่กล้าที่จะทำ

ณ วันนี้ไม่มีใครหรืออะไรอยู่ อาจถึงเวลาที่เธอควรเดินออกจากโซนปลอดภัย เพื่อเดินตามความฝันของตัวเองเหมือนที่ตาณพว์บอก

ตะวันฉายเห็นพี่สาวเงียบไป จึงมีสีหน้าหมองไหม้อยิ่งขึ้น

“ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าพี่จันทร์ต้องรีบกลับ หนูก็เข้าใจ แต่ว่าตอนนี้พี่ลองอ่านพันธกรรมของพ่อดูอีกทีนะคะ หนูทำก๊อบปี้ไว้ให้แล้ว พี่เอากลับไปได้เลย หนูขอไปอาบน้ำแป็บเดียว เหนียวตัวมาตั้งแต่เช้าแล้ว เดี่ยวจะรีบกลับมา ไหนๆ เราก็มีเวลาอยู่ด้วยกันแค่คืนเดียว มาใช้ให้คุ้มค่ากันดีกว่า”

ตะวันฉายโอบเอวพี่สาว พราวจันทร์ได้แต่ยืนตัวแข็งตอในที่ห้องซบหน้าลงกับต้นแขนของตนอย่างประจบ

“เดี๋ยวหนูมานะ พ่อย่าลืมนูของในนั้นด้วย พ่อกำชับว่าให้พี่เปิดดู”

พราวจันทร์มองประตูที่ปิดลง แล้วจึงผินหน้าไปยังกล่องและลัง ก่อนจะขมวดคิ้ว เธอไม่สนใจพันธกรรมด้วยซ้ำ แต่เอื้อมมือไปเปิดฝาลังพลาสติกบนพื้นเนื่องจากอยู่ใกล้มือที่สุด